

บทที่ 1

บทนำ

1. ที่มาและความจำเป็นของปัญหา

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ.2555-2559 การกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มีการสร้างภูมิคุ้มกันเพิ่มขึ้นในมิติการพัฒนาต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงที่สังคมไทยต้องเผชิญและเสริมรากฐานของประเทศด้านต่าง ๆ ให้เข้มแข็ง ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ ก้าวทันการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม จากการพัฒนาคนและสังคมไทยสู่สังคมคุณภาพ ประกอบด้วย การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกช่วงชั้นให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีความพร้อมทั้งด้านร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสติปัญญาที่รอบรู้ และมีจิตสำนึกในคุณธรรม จริยธรรม มีความเพียร มีโอกาสและสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต ควบคู่กับการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในสังคมและสถาบันทางสังคมให้เข้มแข็งและเอื้อต่อการพัฒนาคน จากการเปลี่ยนแปลงระดับสำคัญของโลก ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งตอบสนองต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนมากขึ้น ทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การเข้าถึงเทคโนโลยีที่ไม่เท่าเทียมกันของกลุ่มคนในสังคมทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาจึงเป็นความท้าทายในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและลดความเหลื่อมล้ำ

จากการสร้างความคุ้มกันของประเทศ เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยอมรับ ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องสร้างและใช้ประโยชน์จากภูมิคุ้มกันในเรื่อง การพัฒนาประเทศให้อยู่บนฐานความรู้และเทคโนโลยีที่ทันสมัย การวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศในการปรับเปลี่ยนการผลิตจากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเงินทุนและแรงงานที่ผลิตภาพต่ำไปสู่การใช้ความรู้และความชำนาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นอกจากนี้จากยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืนให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต มุ่งสร้างสังคมให้การเรียนรู้เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน มีนิสัยใฝ่รู้ รักการอ่านตั้งแต่วัยเด็ก และส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของคนต่างวัย ควบคู่กับการส่งเสริมให้องค์กร กลุ่มคน ชุมชนและประชาชนและสื่อทุกประเภทเป็นแหล่งเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ สื่อสารด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย รวมทั้งส่งเสริมการศึกษาทางเลือกที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและสนับสนุนปัจจัยที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

จากยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนให้ความสำคัญกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและนวัตกรรมให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทาง

วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและนวัตกรรมให้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในลักษณะของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน

จากยุทธศาสตร์ดังกล่าวข้างต้น ในปัจจุบันขาดพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การเข้าถึงสารสนเทศในรูปแบบต่างๆ ขาดการดำเนินงานรวบรวมและเชื่อมโยงต่อยอดความรู้ ขาดพื้นที่สำหรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้สมาชิกและประชาชนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ขาดพื้นที่สำหรับใช้บล็อกให้ประชาชนสามารถเล่าเรื่องประสบการณ์และความรู้และสิ่งสนใจในเรื่องต่างๆ ได้ ขาดชุมชนนักปฏิบัติที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ขาดการกระตุ้นให้บุคคลและหน่วยงานเพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการเขียนบล็อก

โครงการระบบออนไลน์เพื่อการจัดการความรู้สุภาพะได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ(สสส.)ในปี2549 โครงการระบบออนไลน์เพื่อการจัดการความรู้สุภาพะเป็นหน่วยงานภายใต้ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลจากชุดโครงการนี้ทำให้เกิดการสร้างโอกาสและพื้นที่ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศในรูปแบบต่างๆของประชาชนทั่วไป นอกจากนี้ยังการสร้างเครือข่ายทางสังคมของประชาชนในอาชีพต่างๆเช่น แพทย์ ครู พยาบาล เป็นต้น ทำให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และต่อยอดความรู้สารสนเทศมีความครบและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้โครงการยังรวบรวมและเชื่อมโยง เผยแพร่สารสนเทศของการทำงานของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ(สสส.)และภาคีเครือข่ายอื่นๆ ทำให้เกิดการเข้าถึงได้ง่าย มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และต่อยอดความรู้ได้ง่ายขึ้น

ส่วนรางวัลสุดคะเนิ่งนั้น (GotoKnow Writer of the Month) มีการริเริ่มให้มีขึ้นครั้งแรกตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2548 (วิจารณ์ พานิช 2548)โดย สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้ (สคส.) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้ง GotoKnow โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมให้เกิดการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความรู้เชิงประสบการณ์ (Tacit Knowledge) ของคนทำงาน ผ่านการเขียนบล็อกใน GotoKnow เพื่อเป็นคลังความรู้แห่งประสบการณ์ของประเทศไทย ในอดีตมีการให้รางวัลสุดคะเนิ่งและรางวัลจตุรพลังบุคคลและหน่วยงานเพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการเขียนบล็อก ในปัจจุบัน ศูนย์พัฒนานวัตกรรมเพื่อการจัดการความรู้และเรียนรู้(UsableLabs) คณะวิทยาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ดำเนินการให้รางวัลเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกเกิดแรงจูงใจในการเขียนบล็อกใน GotoKnow.org และการเรียนรู้ยิ่งๆขึ้นไป ต่อมา สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ สรอ. www.ega.or.th ได้เข้ามาสนับสนุนการให้รางวัลสุดคะเนิ่งอย่างเป็นทางการเพื่อกระตุ้นการมีส่วนร่วมของประชาชน (e-Participation) ในการให้ความรู้และข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อการพัฒนาาระบบบริการเทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆ ของประเทศ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้รางวัลแก่สมาชิกผู้เขียนบล็อกในweblog ของ Gotoknow.org
2. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้สมาชิกแลกเปลี่ยนเรียนรู้และใช้ weblog ของ Gotoknow.org อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน
3. เพื่อให้สมาชิกผู้เขียนบล็อกสามารถเล่าประสบการณ์ ความรู้และสิ่งที่สนใจได้

3. ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีเป้าหมายและต่อเนื่อง
2. ทำให้เกิดการสร้างโอกาสและพื้นที่ให้กับผู้ที่เขียนบล็อกเพื่อให้เกิดการเข้าถึงสารสนเทศรูปแบบต่างๆได้
3. ทำให้เกิดการขยายเครือข่ายทางสังคมในกลุ่มอาชีพต่างๆเพื่อต่อยอดความรู้ได้ง่ายมากขึ้น ทำให้เกิดชุมชนนักปฏิบัติในแต่สาขาวิชาชีพหรือเกิดชุมชนนักปฏิบัติแบบบูรณาการ

4. ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ขอบเขตในด้านเวลาการศึกษาวิจัยระยะเวลาในการดำเนินการ 12 เดือน (1 มิถุนายน 2555-31 พฤษภาคม 2556)

ขอบเขตการวิจัยด้านผู้เขียนบล็อกคือเฉพาะผู้ที่เขียนบล็อกในweblog ของ Gotoknow.org

5. นิยามศัพท์

weblog ของ Gotoknow.org หมายถึง บล็อกที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของ www.gotoknow.org ซึ่งเป็นบล็อกที่ศูนย์พัฒนานวัตกรรมเพื่อการจัดการความรู้และเรียนรู้ (UsableLabs) คณะวิทยาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ดำเนินการเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกใช้ในการเขียนบล็อก

รางวัลสุดคะเนิง หมายถึง รางวัลที่ครั้งแรกดำเนินการให้รางวัลโดยสถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้ (สคส.) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้ง GotoKnow โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมให้เกิดการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความรู้เชิงประสบการณ์ (Tacit Knowledge) ของคนทำงาน ผ่านการเขียนบล็อกใน GotoKnow เพื่อเป็นคลังความรู้แห่งประสบการณ์ของประเทศไทย ในอดีตมีการให้รางวัลสุดคะเนิงและรางวัลจตุรพลังบุคคลและหน่วยงานเพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการเขียนบล็อก

รางวัลชุมชนออนไลน์เพื่อการจัดการสุขภาวะ Gotoknow.org หมายถึง รางวัลที่ครั้งแรกเป็นรางวัลสุดคะเนิง ปัจจุบันเป็นรางวัลที่สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ สรอ. www.ega.or.th ได้เข้ามาสนับสนุนการให้รางวัลสุดคะเนิงอย่างเป็นทางการเพื่อกระตุ้นการมีส่วนร่วมของประชาชน (e-

Participation) ในการให้ความรู้และข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อการพัฒนาระบบบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ
ต่างๆ ของประเทศ

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ในเรื่องเกี่ยวกับงานวิจัยรางวัลชุมชนออนไลน์ เพื่อการจัดการสุขภาวะ Gotoknow.org ไว้ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการความรู้
 - 1.1 นิยามและประเภทของความรู้
 - 1.2 กระบวนการบริหารการจัดการความรู้
 - 1.3 เครื่องมือในการจัดการความรู้
2. ชุมชนออนไลน์
3. การจัดการสุขภาวะ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนออนไลน์ในประเทศไทย

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการความรู้

จากแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการความรู้ ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการความรู้ไว้ 2 ประเด็นคือ

- 1.1 นิยามและประเภทของความรู้
- 1.2 กระบวนการบริหารการจัดการความรู้
- 1.3 เครื่องมือในการจัดการความรู้

1.1 นิยามและประเภทของความรู้

การจัดการความรู้หมายถึง กระบวนการที่เป็นเครื่องมือหรือวิธีการเพิ่มมูลค่าหรือคุณค่าของกิจการขององค์กร กลุ่มบุคคลหรือเครือข่ายของกลุ่มคนหรือองค์กร การจัดการความรู้ประกอบด้วย กิจกรรมและกระบวนการต่อไปนี้

1. การขุดค้นและรวบรวมความรู้ คัดเลือกเอาเฉพาะความรู้ที่จำเป็นสำหรับการใช้ประโยชน์ ทั้งจากภายในองค์กรและภายนอกองค์กร นำเอามาตรวจสอบความน่าเชื่อถือและความเหมาะสมกับบริบทสังคมและองค์กร ถ้าไม่เหมาะสมก็ดำเนินการปรับปรุง
2. การจัดหมวดหมู่ความรู้ ให้เหมาะสมกับต่อการใช้งาน

3. การจัดเก็บความรู้ เพื่อให้ค้นหาได้ง่าย
4. การสื่อสารเพื่อการถ่ายทอดความรู้
5. การจัดกิจกรรมและกระบวนการเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้
6. การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ เพื่อยกระดับความรู้
7. การสร้างความรู้ใหม่
8. การประยุกต์ใช้ความรู้
9. การเรียนรู้จากการใช้ความรู้

(สถาบันการจัดการความรู้เพื่อสังคม:2556:1)

วิจารณ์ พานิช(2556:1) ได้สรุปการจัดการความรู้ไว้ว่าหมายถึง การรวบรวม การจัดเก็บและการเข้าถึงข้อมูลเพื่อสร้างเป็นความรู้ เทคโนโลยีด้านข้อมูลและคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มพลังในการจัดความรู้ แต่เทคโนโลยีด้านข้อมูลและคอมพิวเตอร์โดยตัวของมันเองไม่ใช่การจัดการความรู้ นอกจากนี้การจัดการความรู้ยังเกี่ยวข้องกับกับการแบ่งปันความรู้(Knowledge sharing) ถ้าไม่มีการแบ่งปันความรู้ ความพยายามในการจัดการความรู้จะไม่ประสบผลสำเร็จ พฤติกรรมภายในองค์กรเกี่ยวกับวัฒนธรรม พลวัตและวิถีปฏิบัติ มีผลต่อการแบ่งปันความรู้ ประเด็นด้านวัฒนธรรมและสังคม มีความสำคัญยิ่งต่อการจัดการความรู้ การจัดการความรู้นั้นต้องการผู้ทรงความรู้ ความสามารถในการตีความและประยุกต์ใช้ความรู้ ในการสร้างนวัตกรรมและเป็นผู้นำทางในองค์กร รวมทั้งต้องการผู้เชี่ยวชาญในสาขาใดสาขาหนึ่งสำหรับช่วยแนะนำวิธีประยุกต์ใช้การจัดการความรู้ ดังนั้นกิจกรรมเกี่ยวกับคนได้แก่ การดึงดูดคนเก่งและคนดี การพัฒนาคน การติดตามความก้าวหน้าของคนและการดึงดูดคนมีความสามารถไว้ในองค์กรถือเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการความรู้ การจัดการความรู้ยังเป็นเรื่องของการเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กร การจัดการความรู้เกิดขึ้นเพราะมีความเชื่อว่าจะช่วยสร้างความมีชีวิตชีวาและความสำเร็จให้แก่องค์กร การประเมินต้นทุนทางปัญญา (Intellectual capital) และผลสำเร็จของการประยุกต์ใช้การจัดการความรู้ เป็นดัชนีบอกว่างค์กรมีการจัดการความรู้ได้ผลหรือไม่

การจัดการความรู้หมายถึง เครื่องมือในการจัดการสารสนเทศและการจัดการคน เพื่อยกระดับความรู้ ทั้งในส่วนที่ความรู้ปรากฏชัดแจ้ง(Explicate Knowledge) และความรู้ที่มีอยู่ในตัวคน(Tacit Knowledge) การรวบรวมการคัดกรอง การส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การนำเอาความรู้ไปใช้จริง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา ทำให้เกิดเกลียวความรู้ เกิดความมอกงามของความรู้ใหม่ ทำให้ความรู้ที่เป็นความรู้ในตัวคน(Tacit Knowledge) เกิดเป็นความรู้ที่ปรากฏชัดแจ้ง(Explicate Knowledge)

เพื่อให้ผู้อื่นสามารถเข้าถึงความรู้นั้นๆได้ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน พัฒนางานและ พัฒนาองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้(สถาบันการจัดการความรู้เพื่อสังคม:2556:1)

ประพนธ์ ผาสุกยัต(2549:22) ได้อธิบายเรื่องการจัดการความรู้ให้เข้าใจง่ายโดยใช้ โมเดลปลาทู โดยเปรียบเทียบการจัดการความรู้เหมือนกับปลาทูที่ประกอบด้วย 3 ส่วนดังต่อไปนี้

1. ส่วน หัวปลา(Knowledge Vision หรือเรียกย่อๆว่า KV) หมายถึงเป้าหมายหรือส่วน วิสัยทัศน์หรือทิศทางในการจัดการความรู้ โดยก่อนดำเนินการจัดการความรู้ จะต้องตอบให้ได้ว่าเราจะจัดการความรู้ไปเพื่ออะไร โดยส่วนหัวคือความรู้หลักหรือความรู้ที่สำคัญที่จะทำให้องค์กรบรรลุ เป้าหมายนั้นๆได้ เมื่อได้เป้าหมายหลักก็เข้าสู่ตัวปลาต่อไป
2. ส่วน ตัวปลา (Knowledge Sharingหรือเรียกย่อๆว่า KS)เป็นส่วนที่ใช้ในการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เราแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยใช้ความรู้จากประสบการณ์การทำงานเป็นตัวตั้ง ความรู้เชิงทฤษฎีเป็นตัวเสริม
3. ส่วนหางปลา (Knowledge Assetsหรือเรียกย่อๆว่า KA) เป็นส่วนของคลังความรู้ หรือ ชุม ความรู้ที่สะสม ที่ได้จากการเก็บสะสมความรู้ ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในส่วนตัวปลา ในส่วนหาง ปลานั้นอาจจะทำด้วยการเก็บไว้โดยใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศ(ICT) การสกัดความรู้ที่เด่นชัด นำไป เผยแพร่และหมุนเวียนไปใช้ในระดับต่อไป

ประเวศ วะสี (2548) ให้ความหมายของคำว่า การจัดการความรู้ไว้ว่า “คำว่า “การจัดการ” อาจทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ค่อยดีนักในสังคมไทย เพราะเหมือนจะไปใช้อำนาจจัดการอะไรๆ แต่คำว่า จัดการความรู้ (Knowledge Management) มีความหมายจำเพาะ ว่าหมายถึงการจัดการให้มีการค้นพบ ความรู้ ความชำนาญที่แฝงเร้นในตัวคน หาทางนำออกมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ตกแต่งให้ง่ายต่อการใช้สอย และมีประโยชน์เพิ่มขึ้น มีการต่อยอดให้คงงาม และใช้ได้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงและกาลเทศะ ยิ่งขึ้น มีความรู้ใหม่หรือนวัตกรรมเกิดขึ้นจากการเอาความรู้ที่ไม่เหมือนกันมาเจอกัน ข้อสำคัญก่อให้เกิด การเรียนรู้ร่วมกันของคนทั้งหมดที่ร่วมในกระบวนการก่อให้เกิดปัญญาาร่วม (Collective Wisdom) ทำให้ แก้ปัญหาหรือพัฒนาในเรื่องยากๆ ได้สำเร็จ”

ผู้วิจัยสรุปว่าการจัดการความรู้หมายถึง การนำเอาความรู้ที่ฝังลึกในตัวคนออกมาแลกเปลี่ยน เรียนรู้ ต่อยอดความรู้ให้เหมาะสมกับเวลาและโอกาสของสังคม การจัดการความรู้ยังเป็นการพัฒนา องค์กรให้มีประสิทธิภาพอีกด้วย

1.2 กระบวนการบริหารการจัดการความรู้

กระบวนการในการจัดการความรู้นี้จะช่วยให้องค์กรสามารถสร้างและจัดการความรู้ที่มี

อยู่ในเดิมในองค์กรและความรู้ใหม่ ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล กระบวนการบริหารการจัดการความรู้ มีขั้นตอน 7 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การค้นหาความรู้ หมายถึง การค้นหาว่าในองค์กรมีความรู้อะไรบ้างในรูปแบบใด อยู่ที่ใคร องค์กรจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะอะไร องค์กรขาดความรู้อะไรบ้าง นอกจากจะทำให้องค์กรวางขอบเขตของความรู้และสามารถจัดทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. การสร้างและแสวงหาความรู้ หมายถึงองค์กรสร้างความรู้ที่มีอยู่แล้วหรือนำเอาความรู้ภายนอกมาใช้ องค์กรจะต้องจัดความรู้ที่ไม่จำเป็นหรือล้าสมัยทิ้งเพื่อประโยชน์ในการประหยัดทรัพยากรในการจัดเก็บความรู้
3. การจัดความรู้ให้เป็นระบบ หมายถึงองค์กรจัดความรู้มีระบบการเก็บรวบรวม การค้นหา มีการแบ่งเป็นเป็นชนิดและประเภทที่ชัดเจน เพื่อให้ผู้ที่ต้องการค้นหาไปใช้ประโยชน์ได้
4. การประมวลหรือกลั่นกรองความรู้ หมายถึงองค์กรจะต้องประมวลหรือกลั่นกรองความรู้ให้อยู่ในรูปแบบและภาษาที่เข้าใจง่ายโดยปรับปรุงเนื้อหาให้มีคุณภาพในประเด็นของ ความครบถ้วน ความเที่ยงตรง ทันสมัย สอดคล้องและตรงกับความต้องการของผู้ใช้
5. การเข้าถึงความรู้ หมายถึงการนำเอาความรู้ในองค์กรที่รวบรวมได้ไปใช้ประโยชน์ องค์กรที่ดีจะต้องมีการจับเก็บและกระจายความรู้ทั้งประเภทความรู้ที่เด่นชัดและความรู้ที่ซ่อนเร้นเพื่อให้เข้าถึงความรู้ได้ง่าย
6. การแบ่งปันและแลกเปลี่ยน หมายถึง การนำเทคโนโลยีมาช่วยในการจัดเก็บความรู้ เพื่อให้มีการใช้ได้ง่ายและรวดเร็ว นอกจากนี้ยังมีการแลกเปลี่ยนความรู้กันในหน่วยงานหรือภายนอกได้ โดยจัดเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ หรือเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
7. การเรียนรู้ หมายถึง องค์กรมีกระบวนการเรียนรู้และนำเอาความรู้ไปใช้ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ นอกจากนี้ยังใช้เป็นข้อมูลปรับปรุงองค์กรได้ด้วย

จากกระบวนการบริหารความรู้ ผู้วิจัยใช้การค้นหาความรู้ การจัดความรู้ให้เป็นระบบ การประมวลหรือกลั่นกรองความรู้ การเข้าถึงความรู้ ประเด็นที่สำคัญมากในการวิจัยครั้งนี้คือการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนความรู้ นอกจากนี้ยังมีการเรียนรู้อีกด้วย

1.3 เครื่องมือในการจัดการความรู้

เครื่องมือในการจัดการความรู้มีหลากหลาย ผู้ที่จะทำวิจัยเกี่ยวกับการจัดการความรู้ต้องเลือกเครื่องมือให้เหมาะสมกับงานวิจัยนั้นๆ วิจารณ์ พานิช(2550:1-163) ได้เสนอเครื่องมือในการจัดการความรู้โดยผู้วิจัยได้เรียบเรียงมีดังนี้

1. การสะท้อนตนเอง(Self-Reflection) เป็นการเขียนเพื่อสะท้อนหรือบอกเล่าความคิดเห็นของตนเองที่มีต่องานหรือกิจกรรมนั้นๆ เพื่อนำไปปรับปรุงพัฒนาตนเอง พัฒนางานหรือองค์กร

2. ชุมชนแนวปฏิบัติ(Community of Practice) เป็นกลุ่มคนที่สนใจเรื่องเดียวกันมารวมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยกันด้วยความสมัครใจเพื่อสร้างความเข้าใจหรือเพื่อพัฒนาองค์กร พัฒนางานนั้นให้มีประสิทธิภาพ

3. สุนทรียสนทนา(Dialogue) เป็นการฟังอย่างลุ่มลึก ทักษะการฟังเป็นหัวใจของการจัดการความรู้ การพัฒนาการฟังให้เป็นการฟังเชิงบวก ฟังด้วยวิญญูณสร้างสรรค์(active/productive listener) การฟังต้องให้ได้สาระสำคัญที่อยู่ระหว่างคำ เห็นตัวตนและบริบทของผู้พูด เห็นความดีของเรื่องราวที่เล่า การฟังด้วยการเคารพผู้พูดและผู้ฟังเป็นการปฏิบัติธรรม สุนทรียสนทนานั้นเป็นบทเรียนตลอดชีวิต

4. การเขียนเล่าเรื่องประสบการณ์(Story Telling)เป็นเครื่องมือที่มีพลังตัวหนึ่ง โดยปกติมักใช้กับเครื่องมือตัวช่วยอื่นๆเช่น AAR หรือ BAR การเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือแลกเปลี่ยนการตีความ เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งของผู้เล่า การเล่าเรื่องที่เน้นความสำเร็จหรือเรื่องผลงานที่ภูมิใจและผู้ฟัง ฟังอย่างตั้งใจและชื่นชมจะช่วยสร้างคุณค่าและเคารพเห็นคุณค่าซึ่งกันและกัน เกิดความเชื่อมั่นซึ่งกันและกัน ทำให้ใจเปิดเกิดบรรยากาศเชิงบวก เป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์เชิงบวกในบุคคลและความคิดสร้างสรรค์ในระดับหมู่คนด้วย

5. การทบทวนก่อนการทำกิจกรรม(Before Action Review) เป็นความคาดหวังว่าจะทำอะไร ต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน มีการวางแผนว่าทำอย่างไรให้บรรลุเป้าหมาย สิ่งสำคัญคือผู้ที่จะทำกิจกรรมหรืองานเป็นผู้คิดเอง

6. การทบทวนหลังการทำกิจกรรม(After Action Review) เป็นการทบทวนหรือประเมินผลหลังกิจกรรมว่าในการดำเนินกิจกรรมแต่ละครั้งมีข้อเด่นข้อด้อยอะไร มีโอกาสและอุปสรรคอย่างไร การทบทวนหลังการทำกิจกรรมเป็นการสะท้อนหลังการทำกิจกรรมได้ดีสามารถนำไปปรับปรุงงานหรือการทำกิจกรรมครั้งต่อไปได้

7. การใช้บล็อกหรือ weblog ของ www.gotoknow.org เป็นเครื่องมือที่ใช้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เน้นความรู้ที่ฝังลึก หรือความรู้ปฏิบัติไม่มีผิดมีถูก เป็นอิสระของผู้เขียนมีเนื้อหาครอบคลุมได้ทุกอย่าง บางครั้งอาจเป็นบทความเฉพาะด้าน มีไว้สำหรับผู้สนใจเรื่องเดียวกันไว้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสามารถสร้างชุมชนนักปฏิบัติ(Community of Practice) ในบล็อกได้อีกด้วย

8 การวางแผนไปพัฒนาตนเอง(Passion Plan) หมายถึง การวางแผนพัฒนาตนเองทั้งระยะสั้นระยะกลางและระยะยาว เพื่อนำไปพัฒนาตนเองหรือคนในองค์กร การทำตารางรายการสำหรับการพัฒนาความรู้ ทักษะ ที่สอดคล้องกับเป้าหมาย พันธกิจและวิสัยทัศน์ขององค์กร

จากงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือการสะท้อนตนเอง(Self-Reflection) การเขียนเล่าเรื่องประสบการณ์(Story Telling)การทบทวนหลังการทำการกิจกรรม(After Action Review)นอกจากนี้ยังมีการใช้บล็อกหรือ weblog ของ www.gotoknow.org เป็นเครื่องมือที่ใช้แลกเปลี่ยนเรียนรู้สำหรับการเก็บข้อมูลผู้ที่ได้รับรางวัลสุดคะเนิง

2. ชุมชนออนไลน์

จากชุมชนออนไลน์ในปัจจุบัน ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของชุมชนออนไลน์ตาม ธิติมา ทองทับ (2551) ได้ดังต่อไปนี้

1. ประเภท Publishing เป็นบล็อกและเว็บประเภทเนื้อหา(content) เช่น Blogger, Wordpress, Bloggang ,Exteen,TypePad ในแต่ละบล็อกมีการแยกเนื้อหาเป็นหมวดหมู่ ตามความสนใจเช่น Oknation.net เป็นบล็อกที่ทำให้ผู้เขียนเป็นนักข่าวโดยการเขียนข่าวนำเสนอ Blognon.com เป็นบล็อกที่นำเสนอแวดวงไอที Keng.com เป็นบล็อกสำหรับผู้สนใจการตลาด บล็อก Gotoknow.org เป็นบล็อกที่รวบรวมความรู้แขนงต่างๆ

2. ประเภท Community เป็นเครือข่ายทางสังคมที่มีจุดมุ่งหมายการเริ่มต้นจากการหาเพื่อนเก่าหรือเพื่อนใหม่ ส่งข้อความแลกเปลี่ยนกันเช่น Facebook Hi5 หรือ My Space

3. ประเภท Media เพื่อนำเสนอวีดีโอ ภาพยนตร์ เพลง เช่น Youtube Yahoo Video หรือ Thaitube.in.th เป็นต้น

4. ประเภทเกม Game เกมออนไลน์เป็นตัวแทนในการสร้างโลกเสมือนจริง โดยอยู่ในโลกออนไลน์ โดยผู้เล่นสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ เช่น Audition Gamegum หรือ Ragnarok เป็นต้น

5. ประเภท Photo Management เป็นที่ฝากรูปออนไลน์ เป็นที่จัดการรูปจากการถ่ายจากกล้องดิจิตอล นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งปันรูปภาพหรือภาพถ่ายได้อีกด้วย เช่น Photobucket Flickr เป็นต้น

6. ประเภท Business หรือ Commence เป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อธุรกิจซื้อขายประเภทสินค้าออนไลน์ เช่น Amazon eBay Paypal เป็นต้น

7. ประเภท Data หรือ Knowledge เป็นแหล่งข้อมูลความรู้เช่น Wikipedia Answer Tag.in.th Google Earth เป็นต้น

จากงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปชุมชนออนไลน์ ได้เป็น 7 ประเภทดังกล่าวข้างต้น แต่การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้ชุมชนออนไลน์เป็นบล็อกใน www.gotoknow.org เป็นเครื่องมือและเป็นที่แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ค้นหาผู้ได้รับรางวัลสุดคะนึง

3. การจัดการสุขภาวะ

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา (ราชบัณฑิตยสถาน 2545:75) ได้ให้ความหมายคำว่า ชุมชน (Community) ไว้ 3 ประการดังนี้

1. เป็นกลุ่มย่อยในสังคมที่มีลักษณะหลายประการเหมือนกับลักษณะสังคมแต่มีขนาดเล็กกว่า และมีความสนใจร่วมที่มีความเฉพาะมากกว่า มีการประสานความร่วมมือกันในวงแคบกว่า
2. เขตพื้นที่ ระดับของความคุ้นเคยและความแตกต่างระหว่างบุคคล ตลอดจนพื้นฐานความยึดเหนี่ยวเฉพาะบางอย่างที่ทำให้ชุมชนต่างไปจากกลุ่มเพื่อนบ้าน ชุมชนมีลักษณะทางเศรษฐกิจเป็นแบบเลี้ยงตนเองที่จำกัดมากกว่าสังคม แต่ภายในวงจำกัดเหล่านั้นย่อมมีการสัมพันธ์ใกล้ชิดกว่า และมีความเห็นอกเห็นใจลึกซึ้งกว่า อาจมีสิ่งเฉพาะบางประการที่แสดงถึงความผูกพัน เช่น เชื้อชาติ ต้นกำเนิดเดิมของชาติหรือศาสนา เป็นต้น

3. ความรู้สึกและทัศนคติทั้งหมดที่ผูกพันปัจเจกบุคคลให้รวมเข้าเป็นกลุ่ม ความเป็นชุมชนจึงเกิดขึ้นเมื่อคนในชุมชนมีปฏิสัมพันธ์กัน มีความกลมเกลียวกัน ความเป็นหนึ่งเดียวกัน ตั้งแต่ระดับปัจเจก ระดับครอบครัว ระดับเครือญาติ ผูกพันกันทั้งพื้นที่ตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ระดับตำบล หรือระดับที่ใหญ่ขึ้น

ชุมชนเข้มแข็ง ฐานของประเทศ

การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลยั่งยืน จะต้องให้ความสำคัญกับพื้นที่ทุนของสังคมที่มีอยู่ ทั้งที่เป็นทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทุนทางภูมิปัญญา ทุนทางวัฒนธรรมวิถีชีวิต ทุนทางเศรษฐกิจ รวมถึงต้องสร้างทุนเหล่านี้ให้มีมากขึ้นและเชื่อมโยงกันเพื่อประโยชน์ในการพัฒนา ทั้งนี้การเสริมสร้างทุนทางสังคมจะเป็นพื้นฐานหลัก โดยต้องเริ่มจากการพัฒนาคุณภาพคนให้เป็นคนที่มีความรู้คู่คุณธรรม มีจิตสำนึกสาธารณะ และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่การพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็ง ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในภายในชุมชนและระหว่างชุมชน และเป็นพลังของการพัฒนาประเทศ

การเสริมสร้างให้ชุมชนเข้มแข็ง ต้องส่งเสริมให้เกิดการรวมตัว เพื่อร่วมคิด ร่วมเรียนรู้สู่การปฏิบัติ สร้างกระบวนการเรียนรู้และการจัดการองค์ความรู้ในรูปแบบที่หลากหลายตามภูมิสังคมที่

เหมาะสม สอดรับกับการดำเนินชีวิตบนฐานทรัพยากร ภูมิปัญญา และวิถีวัฒนธรรมชุมชน ขณะเดียวกัน ต้องส่งเสริมให้เกิดคุณธรรม จริยธรรม มีความรักความเอื้ออาทร มีความสามัคคี เสียสละ มุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเองและผู้อื่น

INN ทฤษฎีแห่งการเปลี่ยนแปลงสังคมด้วยสองมือเรา

นพ . ประเวศ วะสี ได้นำเสนอทฤษฎีแห่งพลังในการเปลี่ยนแปลงสังคม ด้วย INN

I คือ Individual หรือพลังแห่งความเป็นปัจเจกชน ที่ทุกคนมีพลังของสองมือที่สามารถสร้างสรรค์ที่ดั่งใจ เพื่อเปลี่ยนโลกรอบๆตัวเราได้

N คือ Node หรือการรวมตัวกันของปัจเจกบุคคล เป็นกลุ่ม ชมรม องค์กรอาสาต่างๆ ที่มีวัตถุประสงค์ร่วมกันที่จะสร้างสังคมที่ดีกว่าในมิติด้านต่างๆ ตามที่ตนเองถนัด

N คือ Network เป็นการรวมตัวเป็นเครือข่ายของกลุ่ม เชื่อมต่อกันระหว่างกลุ่ม นำพลังแห่งเครือข่ายไปขับเคลื่อนให้เกิดนโยบายสาธารณะที่ดี สร้างวัฒนธรรมค่านิยมใหม่ในสังคมที่เหมาะสม สร้างระบบตาข่ายแห่งมนุษยธรรมรองรับผู้ที่ด้อยโอกาสหรือยากลำบากกว่า ความเป็นเครือข่ายจะเป็นพลังแนวราบที่ยืดหยุ่นแต่ทรงพลัง ไม่ติดกรอบแห่งอำนาจ ไม่ติดกรอบของระเบียบและสายการบังคับบัญชา ไม่ติดกรอบแห่งผลประโยชน์ เป็นพลังที่พร้อมรวมตัวอย่างเหนียวแน่น หรือแยกกันสร้างสรรค์ตามแต่สถานการณ์จะเรียกร้อง

ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศ

ประกอบด้วย 3 แนวทางหลัง ได้แก่

1. การบริหารจัดการกระบวนการชุมชนเข้มแข็ง ด้วยการส่งเสริมการรวมตัวเรียนรู้ ร่วมคิด ร่วมทำและจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอตามความพร้อมของชุมชน เชื่อมโยงการทำมาหาเลี้ยงชีพตั้งแต่ระดับปัจเจก ระดับครอบครัว จนถึงระดับชุมชน โดยคำนึงถึงความพอประมาณและความพออยู่พอกินเป็นลำดับแรก ก่อนที่จะเชื่อมต่อกับชุมชนและสังคมภายนอก มีกระบวนการจัดการองค์ความรู้ อย่างเป็นขั้นเป็นตอน มีเครือข่ายการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกชุมชน

2. สร้างความมั่นคงของเศรษฐกิจชุมชน ด้วยการบูรณาการกระบวนการผลิตบนศักยภาพ และความเข้มแข็งของชุมชนอย่างสมดุล เน้นการผลิตเพื่อการบริโภคอย่างพอเพียงภายในชุมชน และสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชนในการลงทุนสร้างอาชีพ และรายได้ที่มีการจัดสรรประโยชน์อย่างเป็นธรรมแก่ชุมชน รวมทั้งการส่งเสริมบทบาทสตรีในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจชุมชน และนำไปสู่การแก้ปัญหาความยากจน

3. การเสริมศักยภาพชุมชนในการอยู่ร่วมกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสันติและเกื้อกูลกัน ด้วยการส่งเสริมสิทธิชุมชนและกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการสวนอนุรักษ์ ฟื้นฟู พัฒนา ใช้ประโยชน์และเพิ่มประสิทธิภาพบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนออนไลน์ในประเทศไทย

อรอุมา ศรีสุทธิพันธ์ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นและพฤติกรรมเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ตกับรูปแบบการดำเนินการดำเนินการดำเนินชีวิตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีความถี่ในการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในระดับต่ำเพียง 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ และมีระยะเวลาในการเปิดรับอินเทอร์เน็ต 2 ชั่วโมงต่อครั้ง ซึ่งกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่นิยมใช้อินเทอร์เน็ตในเวลากลางคืน

วรรณิ เจริญทรยานนท์ (2543) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจในการใช้บริการอินเทอร์เน็ต ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าเพศชายใช้อินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 58.2 และเพศหญิงใช้อินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 41.8 โดยเพศชายจะใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าเพศหญิง

เพ็ญทิพย์ จิรพินธุสรณ์ (2539) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมแสวงหาข่าวสารผ่านสื่อมวลชนและอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ” โดยศึกษา นักศึกษา เจ้าหน้าที่ และอาจารย์จำนวน 350 คน ผลวิจัยพบว่า บุคลากรส่วนใหญ่ค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตในเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และบันเทิง ตามลำดับ บริการอินเทอร์เน็ตที่ใช้มากที่สุดคือ เวิลด์ ไวด์ เว็บ

นิชดา เตรียมชัยศรี (2542) ศึกษาการเปิดรับข่าวสาร ความพึงพอใจ และการใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของพนักงานธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สื่อสารผ่านระบบเครือข่าย ที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารผ่านระบบเครือข่าย Intranet แตกต่างกันในตัวแปรเพศ อายุ ลักษณะงาน และระยะเวลาในการใช้ระบบเครือข่าย อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งงาน อายุงานที่แตกต่างกันมีการเปิดรับข่าวสารที่ไม่แตกต่างกัน

ปรเมศวร์ รัมย์ยากร (2546) ศึกษาพฤติกรรมการสื่อสาร ทศนคติ และการใช้ประโยชน์จากการบริการกระดานข่าว ผ่านระบบเวิลด์ไวด์เว็บของวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง อายุ 21 ปี เป็นนิสิตและนักศึกษา

นำทิพย์ สำเภาประเสริฐ (2543) ศึกษา “การใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้ในระยะเริ่มต้นในเขตกรุงเทพมหานคร กับผลกระทบการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสื่อสาร” ผลการวิจัยพบว่า เพศ อายุ ระดับรายได้ ระดับการศึกษา อาชีพ และการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

ปัทมกร ปาสังห์ (2550) ศึกษา “พฤติกรรมการสื่อสาร วิธีการรวมกลุ่ม และการมีส่วนร่วมของกลุ่มแฟนคลับรายการเรียลลิตี้โชว์ ในเขตกรุงเทพมหานคร กรณีวิจัยรายการอะคาเดมี่ แฟนเทเชีย ปี 1-3” พบว่า อายุและรายได้ที่แตกต่างกันทำให้การสื่อสารระหว่างบุคคลของกลุ่มแฟนคลับแตกต่างกัน

ส่วนเพศ อาชีพ และระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการสื่อสารระหว่างบุคคล คือ เพศ อาชีพ และระดับการศึกษาที่ต่างกันไม่ได้ทำให้การสื่อสารระหว่างบุคคลของกลุ่มแฟนคลับแตกต่างกัน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

จากการวิจัยโครงการรางวัลชุมชนออนไลน์เพื่อการจัดการสุขภาวะ Gotoknow.org ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อให้รางวัลแก่สมาชิกผู้เขียนบล็อกใน weblog ของ Gotoknow.org
2. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้สมาชิกแลกเปลี่ยนเรียนรู้และใช้ weblog ของ Gotoknow.org อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน
3. เพื่อให้สมาชิกผู้เขียนบล็อกสามารถเล่าประสบการณ์ ความรู้และสิ่งที่สนใจได้

2. กลุ่มตัวอย่างการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างการวิจัยได้แก่สมาชิกผู้ที่ได้รับรางวัลสุุดคะเนิงจำนวน 12 ท่าน การเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จากการมอบดอกไม้ในวันทักจากสมาชิกใน weblog ของ Gotoknow.org ทั่วประเทศ เลือกสมาชิกที่ได้รับดอกไม้มากที่สุด 5 ท่าน นอกจากยังคัดเลือกสมาชิกให้เหลือเพียง 1 ท่านเพื่อรับรางวัลสุุดคะเนิงประจำเดือน โดยกรรมการ 3 ท่านที่เคยได้รับรางวัลสุุดคะเนิงมาก่อน โดยใช้คะแนนเสียง 2 ใน 3 เกณฑ์การคัดเลือกใช้เกณฑ์ ดังต่อไปนี้

1. ภาษาสละสลวยชัดเจนอ่านง่ายได้ 2 คะแนน
2. ความรู้ฝังลึกที่นำมาเขียนและคนอ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ 3 คะแนน
3. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในบันทึกตนเองและบันทึกผู้อื่นได้ 3 คะแนน
4. ความถี่และสม่ำเสมอในการเขียนบันทึกเช่นเขียนทุกวันหรือเขียนวันละหลายบันทึกได้ 2 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 10 คะแนน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลผู้ที่ได้รับรางวัลสุุดคะเนิง โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

1. ข้อมูลทั่วไปจะถามเกี่ยวกับ เพศ อายุและวุฒิการศึกษา
2. ข้อมูลข้อคิดเห็นมี 6 ข้อคือ

1. ท่านรู้จัก Gotoknow.org ได้อย่างไร

2. ท่านสมัครเป็นสมาชิก Gotoknow.org ได้อย่างไร
3. ท่านมีวิธีการเขียนเรื่องเล่า(Best Practice) โดยมีแรงจูงใจในการเขียนมาจากอะไร
- 4.ท่านมีเทคนิคในการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้หรือ

ประสบการณ์อย่างไร

- 5.ท่านคิดว่าท่านมีวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอด

ความรู้ได้อย่างไร

- 6.ท่านคิดว่ารางวัลสุดคะเนิงมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ อย่างไร

4. วิธีดำเนินการวิจัย

1.การเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จากการมอบดอกไม้ในบันทึกจากสมาชิกใน weblog ของ Gotoknow.org ทั่วประเทศ เลือกสมาชิกที่ได้รับดอกไม้มากที่สุด 5 ท่าน นอกจากยังคัดเลือกสมาชิกให้เหลือเพียง 1 ท่านเพื่อรับรางวัลสุดคะเนิงประจำเดือน โดยกรรมการ 3 ท่านที่เคยได้รับรางวัลสุดคะเนิงมาก่อน โดยใช้คะแนนเสียง 2 ใน 3 เกณฑ์การคัดเลือกใช้เกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- 1.ภาษาสละสลวยชัดเจนอ่านง่ายได้ 2 คะแนน
2. ความรู้ฝังลึกที่นำมาเขียนและคนอ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ 3 คะแนน
3. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในบันทึกตนเองและบันทึกผู้อื่นได้ 3 คะแนน
4. ความถี่และสม่ำเสมอในการเขียนบันทึกเช่นเขียนทุกวันหรือเขียนวันละหลายบันทึก

ได้ 2 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 10 คะแนน

2. ผู้ที่ได้รับรางวัลทั้งหมด 12 คน ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปจะถามเกี่ยวกับ เพศ อายุและวุฒิการศึกษา และ ข้อมูลข้อคิดเห็นมี 6 ข้อคือ

1. ท่านรู้จัก Gotoknow.org ได้อย่างไร
2. ท่านสมัครเป็นสมาชิก Gotoknow.org ได้อย่างไร
3. ท่านมีวิธีการเขียนเรื่องเล่า(Best Practice) โดยมีแรงจูงใจในการเขียนมาจากอะไร
- 4.ท่านมีเทคนิคในการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้หรือ

ประสบการณ์อย่างไร

5. ท่านคิดว่าท่านมีวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอด

ความรู้ได้อย่างไร

6. ท่านคิดว่ารางวัลสุดคะเนิงมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ อย่างไร

3.สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ วุฒิการศึกษา

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้ได้รับรางวัลสุดคะเนิงตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ท่านรู้จัก Gotoknow.org ได้อย่างไร

2. ท่านสมัครเป็นสมาชิก Gotoknow.org ได้อย่างไร

3. ท่านมีวิธีการเขียนเรื่องเล่า(Best Practice) โดยมีแรงจูงใจในการเขียนมาจากอะไร

4. ท่านมีเทคนิคในการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้หรือ

ประสบการณ์อย่างไร

5. ท่านคิดว่าท่านมีวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอด

ความรู้ได้อย่างไร

6. ท่านคิดว่ารางวัลสุดคะเนิงมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ อย่างไร

บทที่

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากงานวิจัยรางวัลชุมชนออนไลน์เพื่อการจัดการสุขภาพะ Gotoknow.org ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังต่อไปนี้

ลำดับขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณของผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่ง
2. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากเนื้อหาในแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณของผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งได้ข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบเพศ อายุและวุฒิการศึกษาของผู้ที่ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่ง

เพศ	ชาย	หญิง	อายุ	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	อื่น ๆ
	5	7		4	4	4	3	4	3	2

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งมีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุเฉลี่ยผู้ที่ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งทั้ง 3 ช่วงอายุเท่ากัน ระดับการศึกษาพบว่า มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาโทมากที่สุด การศึกษาในระดับอื่นๆ

2. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากเนื้อหาในแบบสอบถาม (อยู่ในบทที่ 5)

บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยโครงการรางวัลชุมชนออนไลน์เพื่อการจัดการสุขภาวะ Gotoknow.org ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

4. เพื่อให้รางวัลแก่สมาชิกผู้เขียนบล็อกใน weblog ของ Gotoknow.org
5. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้สมาชิกแลกเปลี่ยนเรียนรู้และใช้ weblog ของ Gotoknow.org อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน
6. เพื่อให้สมาชิกผู้เขียนบล็อกสามารถเล่าประสบการณ์ ความรู้และสิ่งที่สนใจได้

2. กลุ่มตัวอย่างการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างการวิจัยได้แก่สมาชิกผู้ที่ได้รับรางวัลสูงสุดคะเนิงจำนวน 12 ท่าน การเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จากการมอบดอกไม้ในวันทักจากสมาชิกใน weblog ของ Gotoknow.org ทั่วประเทศ เลือกสมาชิกที่ได้รับดอกไม้มากที่สุด 5 ท่าน นอกจากนี้ยังคัดเลือกสมาชิกให้เหลือเพียง 1 ท่านเพื่อรับรางวัลสูงสุดคะเนิงประจำเดือน โดยกรรมการ 3 ท่านที่เคยได้รับรางวัลสูงสุดคะเนิงมาก่อน โดยใช้คะเนนเสียง 2 ใน 3 เกณฑ์การคัดเลือกใช้เกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- 1.ภาษาสละสลวยชัดเจนอ่านง่ายได้ 2 คะเนน
2. ความรู้ฝังลึกที่นำมาเขียนและคนอ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ 3 คะเนน
3. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในวันทักตนเองและบันทึกผู้อื่นได้ 3 คะเนน
4. ความถี่และสม่ำเสมอในการเขียนบันทึกเช่นเขียนทุกวันหรือเขียนวันละหลายบันทึกได้ 2 คะเนน รวมคะเนนทั้งสิ้น 10 คะเนน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ วุฒิการศึกษา และภูมิภาคที่อาศัยอยู่
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้ได้รับรางวัลสูงสุดคะเนิงตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ท่านรู้จัก Gotoknow.org ได้อย่างไร
2. ท่านสมัครเป็นสมาชิก Gotoknow.org ได้อย่างไร
3. ท่านมีวิธีการเขียนเรื่องเล่า(Best Practice) โดยมีแรงจูงใจในการเขียนมาจากอะไร
4. ท่านมีเทคนิคในการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้หรือ

ประสบการณ์อย่างไร

5. ท่านคิดว่าท่านมีวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอด

ความรู้ได้อย่างไร

6. ท่านคิดว่ารางวัลสุดคะเนิงมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ อย่างไร

4. สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยพบว่า ได้ผู้รับรางวัลสุดคะเนิงจำนวน 12 คน ได้แนวทางส่งเสริมและสนับสนุนให้สมาชิกแลกเปลี่ยนเรียนรู้และใช้ weblog ของ Gotoknow.orgอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน จากการวิจัยพบว่าสมาชิกส่วนใหญ่ที่ได้รับรางวัลสุดคะเนิงรู้จัก Gotoknow.org โดยการแนะนำจากผู้ที่เคยเป็นสมาชิกอยู่แล้วที่เหลือค้นเจอจาก Google สมาชิกส่วนใหญ่สมัคร Gotoknow.orgเองโดยการอ่านตามขั้นตอนจากคำแนะนำในบล็อก Gotoknow.org ที่เหลือสมัครโดยคำแนะนำจากผู้ที่เคยเป็นสมาชิกอยู่แล้ว สมาชิกผู้เขียนบล็อกสามารถเล่าประสบการณ์ ความรู้และสิ่งที่สนใจได้ โดยสมาชิกส่วนใหญ่มีแรงจูงใจมาจากการเขียนในสิ่งที่ตนเองรัก ชอบเล่าเรื่องชอบเขียนจากการทำงานที่เป็นประโยชน์ นอกจากนี้สมาชิกส่วนใหญ่เขียนเล่าเรื่องจากเรื่องใกล้ตัวเป็นเรื่องที่เกิดจากประสบการณ์ใช้ชื่อเรื่องที่โดนใจ สั้น กระชับ ทันสมัยมีภาพประกอบที่เป็นกิจกรรมจากการปฏิบัติจริงนอกจากนี้ยังเป็นเรื่องง่ายๆไม่ซับซ้อน สมาชิกที่ได้รับรางวัลสุดคะเนิงใช้วิธีการกระตุ้นให้คิดเพื่อต่อยอด ข้อคำถามทิ้งท้ายเพื่อให้ผู้อ่านบทความมีส่วนร่วมตอบ และยังเกิดการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีมีความสนิทสนม ระหว่างผู้เขียนบทความกับ ผู้อ่าน นอกจากนี้ยังเล่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม ผู้ได้รับรางวัลส่วนใหญ่เห็นว่ารางวัลสุดคะเนิงมีผลต่อการเขียนของตนเอง มีผลด้านกำลังใจทำให้อยากแลกเปลี่ยนหรือบันทึกความรู้ต่างๆมากขึ้น

5. อภิปรายผล

จากคำถามในแบบสอบถามว่า 1.ท่านรู้จัก Gotoknow. org ได้อย่างไร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะเนิงคนที่ 1

เมื่อกว่า 6 ปี ที่ผ่านมาฉัน ผู้เขียนได้ สืบค้นข้อมูลจากแหล่งข้อมูล เพื่ออ้างอิง การศึกษา บทความวิชาการ และงานวิจัยของผู้เขียน คำสำคัญที่ผู้เขียน สืบค้นจาก Google ปรากฏรายการ ออกมาให้ผู้เขียนเห็น และนำพาให้ผู้เขียนเข้าไปอ่าน มีหลายบทความที่ตรงตามความต้องการของผู้เขียน และหนึ่งในหลาย ๆ บทความนั้น เป็นบทความที่อยู่ใน website : GotoKnow และหลาย ๆ บทความที่ผู้เขียนได้อ่านนั้น เป็นบทความของผู้เขียนที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถ มีความน่าเชื่อถือ และสามารถนำไปกล่าวอ้างอิงในบทความและงานวิจัยของผู้เขียนได้ นานวันเข้า เมื่อเข้าไปอ่านบันทึกต่าง ๆ ใน website แห่งนี้มากขึ้น ผู้เขียนเริ่มคุ้นเคย หลังจากที่ได้อ่านบันทึกของผู้รู้หลาย ๆ ท่าน รวมทั้งการตอบโต้แสดงความคิดเห็นไปมา ระหว่างกัน ของสมาชิกภายในชุมชนแห่งนี้

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 2

ในข้อนี้เคยเขียนเล่าในบันทึกไว้แล้ว ว่าเมื่อปี2550 ได้รู้จักและร่วมงานกับ ศวพล.

(ศูนย์ประสานงานเครือข่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาท้องถิ่น) ในโครงการ ทวีพลังคนพิการ ภายใต้การนำทีมของ อาจารย์ อนุชา หนูหนู (ชายขอบ) ซึ่งมีคนพิการหลายอำเภอในหลายอำเภอของพัทลุง ได้มีการสัญจร นอนหนึ่งประชุมเวียนกันที่บ้านกรรมการทุกคน เป็นการประชุมแบบ"นอนคา" คือทุกคนต้องนอนค้างบ้านที่ไปสัญจร ในขณะนั้นกรรม 3 ท่าน เป็นบล็อกเกอร์เขียนอยู่ในGotoKooow คืออาจารย์ ชายขอบ น้องก้ามปู และน้อง ฮอดีเหาะ หลีเยาว์ กองเลขา ซึ่งเขามักเล่าลือเล่าอ้าง กล่าวถึงการเขียนบันทึก และเมื่อมีสัญญาณการสื่อสารก็เปิดให้พวกเราที่ไม่สัมผัส IT ได้มีโอกาสทัศน อาจารย์ ชายขอบก็ชวนให้ผู้เขียนมาเขียนเรื่องเล่าลงบันทึก ผู้เขียนเป็นคนชอบอ่านชอบเล่าเป็นทุนอยู่แล้ว จึงมีความอยาก ...อยากเขียน อยากเล่า แต่ติดขัดหลายประการ คือ ไม่มีเครื่องมือ อุปกรณ์ หรือถึงมีก็ใช้ไม่เป็น ซึ่งเป็นอุปสรรคในการก้าวข้ามมาเขียนในGotoKow

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 3

ตอนเรียนPh.D ท่าน ศ. ดร. จีระ หงส์ดารมภ์ ท่านให้ผู้เขียนทำการบ้าน หรือเขียนวิจารณ์หนังสือเช่น ผ่านระบบของGoToKnow ในวิชาที่เรียนของท่านอาจารย์ วิชา HRD หลังจากนั้นก็เข้ามาอ่าน และเขียนมาจนถึงปัจจุบัน เป็นเหตุให้ เข้ามาอ่าน เข้ามาเขียนจนถึงปัจจุบัน ค่ะ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 4

ตามจริงผมรู้จักGotoknowมานานครับ แต่ด้วยใจและคิดเอาเองว่า Gotoknowน่ากลัวมากครับ เพราะต้องเป็นอาจารย์ หรือเรียนจบสูง ๆ เขียนแบบเป็นวิชาการที่น่าเชื่อถือ ตอนนั้น อยากเข้ามาเขียนเหมือนกัน แต่สารภาพตามจริงว่า “กลัว” ครับ

ถ้ารู้จักจริง ๆ เมื่อห้าปีก่อน ตอนนั้นผมสนใจเรื่อง R2R (การพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย) เมื่อลองค้นหาข้อมูลทางออนไลน์พบว่า เจอบันทึกที่มีคำสำคัญ “R2R” หลายบันทึก จากหลายท่านใน Gotoknow เช่น

อาจารย์กระป๋ม อาจารย์วิจารณ์ พานิช เป็นต้น...ผมก็ไล่เรียงอ่านไปเรื่อยๆ และรู้สึกขอบคุณจังที่มีคนใจดีแบ่งปันความรู้และประสบการณ์...จากนั้น เกือบทุกสัปดาห์ก็เข้ามาอ่านเป็นประจำ...ขาดไม่ได้ครับ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 5

ผมรู้จัก Gotoknow.org โดยการแนะนำของคุณปริม....ทัตบุปผา(ดร.ปริมจิรา ทัตบุปผา) ซึ่งนับถือกันเป็นพี่ชายกับน้องสาว โดยเธอเป็นคนแนะนำให้ผมได้รู้จักกับเว็บไซต์นี้

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 6

ได้ไปดูงานที่ประเทศสหราชอาณาจักร ที่ Brook University มีการบรรยายถึงการใช้บล็อกในการสื่อสารกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย จึงได้นำแนวคิดนี้มาค้นหาและศึกษาเรื่องบล็อก และได้พบกับ G2k ใน Google

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 7

รู้จักจากการไปประชุม R2R ของ สวรส . เมื่อ 4 ก่อน โดยการแนะนำของ ดร.กระป๋ม

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 8

ค้นหาเรื่องฟักข้าว

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 9

จากคำแนะนำของพี่อาจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นสมาชิกของโกทูโนว์ก่อนหน้านี้แล้ว ท่านชวนให้เข้าไปอ่านงานเขียนของท่าน แล้วบอกให้ลองเล่าประสบการณ์ชีวิตความเป็นอยู่ต่างแดนให้คนในโกทูโนว์ฟังบ้าง

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 10

จากการแนะนำของอาจารย์อาวุโส

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 11

จากการค้นคว้าหาความรู้ในการทำผลงานวิชาการ ค้นในกูเกิล จะพบว่าเข้ามาเว็บนี้ตลอด และไปพบกับเพื่อนครูที่มีบันทึกในG2K จึงติดตามอ่านคะ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหึ่งคนที่ 12

ตอนเรียนในระดับปริญญาตรี มีความประทับใจเพื่อนคนหนึ่ง และไม่ได้เจอเขาอีกเลย จึงเข้าไปก๊อกล แล้วพิมพ์ชื่อเพื่อนคนนั้น"วิโรจน์ พูลสุข" อยู่ในบันทึกของสมาชิกที่นี่ แต่จำไม่ได้ว่าที่ไหน เพราะ ณ เวลานั้น ไม่มีความรู้อะไรเลย ไม่ทราบแม้แต่ว่า ที่เจอนั้นเรียกว่า "บันทึก" ไม่ทราบด้วยซ้ำว่า ที่เห็นอยู่นี้เราเรียกว่า "เว็บบล็อก"

สรุปว่าจากประเด็นคำถามข้อที่ 1 ถามว่าท่านรู้จัก Gotoknow.org ได้อย่างไร พบว่าสมาชิกที่ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งส่วนใหญ่ ได้รับการแนะนำจากสมาชิกที่เคยสมัครใน Gotoknow.org แนะนำให้สมัครเป็นสมาชิก ซึ่งผู้ได้รับรางวัล 7 คนสมัครโดยการแนะนำจากผู้ที่เคยเป็นสมาชิกอยู่แล้ว อีก 5 ท่านสมัครสมาชิกโดยการค้นเจอผ่าน Google

จากคำถามข้อที่ 2. ท่านสมัครเป็นสมาชิกGotokno.org ได้อย่างไร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 1

ผู้เขียนรับรู้ถึงความเป็นกันเอง ความคุ้นเคยกันจากภาษาที่เขียนโต้ตอบกันไปมา website แห่งนี้ใช้ว่าจะน่าเบื่อหรือหนักอึ้งทางด้านวิชาการแต่เพียงอย่างเดียวไม่? บ่อยครั้งที่ผู้เขียนได้อ่านบันทึกน่ารักหวานแหวว มีจินตนาการที่สวยงามของสมาชิกในชุมชนที่หลาย ๆ ท่านเขียนทิ้งไว้ สำนวนภาษาที่ใช้ น่าอ่าน น่ารัก.. น่าพูดคุยสนทนาด้วย หรือบางบทความที่ผู้เขียนได้เข้าไปบางท่านอาจใช้ ภาษาที่มุกตลก ดุตัน ตรงไปตรงมา หรือเรียกร่องบางสิ่งบางอย่างจากสังคม ขบออกตรงว่า ๆ ผู้เขียนเกิดความชอบ ความหลากหลายทางความคิดจากสังคมแห่งนี้มาก เมื่อเริ่มคุ้นเคย ก็เริ่มชอบ ... จากการเป็นนักอ่านที่ชอบอ่านความคิดของคน ชื่นชมใครบางคนในชุมชนแห่งนี้ โอ้โห! ทำไมเค้าถึงเขียนดีจัง เขียนได้น่าอ่าน และชวนติดตาม ภาษาที่ใช้ก็ชวนคิด อยากแสดงความคิดเห็นบ้างจึงเลยความสนใจที่จะเข้าไปเป็นสมาชิกในชุมชนแห่งนี้จึงได้เริ่มต้นขึ้น

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 2

ด้วยความชอบ เห็นคนที่น่าไว้วางใจ เปิดเน็ต ก็ขอให้เขาช่วยเปิดไปดู บันทึกของบล็อกเกอร์ใน GotoKow ในคำสำคัญที่มีคำว่า ศวพล.ก็ขอเขาอ่าน โดยเฉพาะ น้องปู..ศวพล.กลับถึงบ้านก็ปรารภกับลูกสาวว่าอยากมีชื่อในGotoKnow ลูกสาวและลูกชาย ช่วยกันจัดการ สมัครเมลล์ให้ ทั้ง ยาฮู ฮอตเมลล์ และ จีเมลล์ แล้วสมัครสมาชิก GotoKnow ในคราวเดียวกัน ประเดิมบันทึกแรก ด้วยพันธ์ข้าวพัทลุง ซึ่งเขียนลงในสมุดให้ลูกสาวพิมพ์บันทึกให้ ทำอยู่อย่างนี้20 กว่าบันทึก ลูกชายเห็นแวว ชื่อโน้ตบุ๊กให้เป็นของขวัญ จากนั้นจึงหัดเปิด ปิด คล่าเมา์ด้วยตนเอง เป็นการเรียนรู้ด้วยการฝึกหัดที่ยังไม่พร้อม เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นก็ท่องบันทึกด้วยความสุข แต่ยังไม่พ้นความคิดที่จะแลกเปลี่ยน หากเจ้าของบันทึกมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษ หรือใช้คำนำหน้าเป็นอาจารย์ หรือดร.ก็จะเข้าไปอ่านอย่างเดียว...จนกระทั่งได้มีโอกาสร่วมงาน โททูนอร์ ฟอรัมครั้งแรกที่หาใจใหญ่ ได้สนทนากับ ดร.อาจารย์หลายท่าน ได้รับความเมตตา สนทนาแบบกันเองและได้แรง"ยอน"จากอาจารย์จิตใจจึงคิดกล้าคุยกับหลายๆท่าน

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 3

ท่าน ศ. ดร. จีระ หงส์ลดาธรรม์ ท่านสอนวิธีสมัครและแนะนำให้สมัคร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 4

นอกจากผมทำงานประจำเป็น “หมออนามัย” แล้ว สิ่งหนึ่งที่รักและชอบเป็นทุนเดิม คือ ชอบขีดเขียน ครับ เขียนบทความ เรื่องสั้น ร้อยแก้ว ร้อยกรอง เรื่องตลก เขียนแล้วก็ส่งบอกเพื่อนลง ได้ลง (เงิน) บ้าง ไม่ได้ลง (เงิน) บ้าง ...แต่ก็ชอบครับ....และที่เป็นนักเขียนจิตอาสา คือ กระทรวงสาธารณสุข เขามีวารสาร “หมออนามัย” ผมก็เขียนลงครับ พี่บอกใจดีให้ลงเรื่อยๆ แต่ขอรับเงิน และคิดว่า มีความสุขมากในการแบ่งปันการเรียนรู้และประสบการณ์ครับ

เมื่อสี่ปีก่อน ทางวารสารหมออนามัยเชิญผมไปประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ในหัวข้อหนึ่ง มี อาจารย์เอก จตุพร (ท่านเคยเป็นหมออนามัยด้วย) แนะนำพวกเราให้สมัคร Gotoknow ไว้ ผมก็สมัครไว้ แต่ไม่ได้เขียน เพราะคิดว่ากลัวกับ Gotoknow ที่ดูยิ่งใหญ่มาก จนแทบจะเกินเอื้อมของผมและไม่แน ผมได้มีโอกาสขึ้นกรุงเทพฯ เพื่อไปรับรางวัล R2R เป็นรางวัลยิ่งใหญ่ที่ตื่นเต้นสำหรับผมมากมาย แต่ที่ตื่นเต้นมากกว่านั้น คือ ผมได้เจอท่านอาจารย์กระป๋มด้วยครับ ผมจำท่านได้ เพราะผมเป็นแฟนคลับในบันทึกที่ท่านเขียนใน Gotoknow ส่วนท่านไม่ต้องบอกว่า ท่านไม่รู้จักผมแน่นอน แต่ท่านก็ใจดี และเมตตามากๆ พูดคุยกับผมดีมาก ๆ ครับและแล้วการเขียนที่ Gotoknow ก็ยังไม่ได้จรดเขียนเลยสักบันทึก

เวลาผ่านไปอีกหนึ่งปี ผมโชคดี..ผมได้รางวัล R2R สองปีซ้อน...ขึ้นมารับรางวัลอีกครั้ง...ปีนี้วางแผนว่า จะไปนั่งฟังอาจารย์กระป๋มในห้องที่อาจารย์เป็นวิทยากร ...อาจารย์กระป๋มเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ทำให้ผมรู้สึกอยากเขียนบันทึกแรกใน Gotoknow ทำให้ผมหายกังวล และเขียนบันทึกเรื่อยๆ ประจำ เขียนทุกวัน...เรื่องราวรอบๆ ตัวผม...เรื่องราวภายในใจ...ต้องขอบคุณท่านอาจารย์กระป๋มที่เหมือนหยดน้ำเล็กๆ ที่ทำให้ผมมีแรงบันดาลใจในการเขียน และเป็นแรงกระเพื่อมเป็นวงกว้างใหญ่แผ่กระจายๆ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 5

ผมสมัครเป็นสมาชิกโดยมีคุณปริม...ทัตบุบผา ซึ่งเป็นสมาชิกอยู่ก่อนแล้วเป็นผู้แนะนำวิธีการสมัครเป็นสมาชิก รวมถึงรูปแบบการเขียนบันทึกต่างๆ ด้วย

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 6

สมัครจากการลองผิดลองถูกทางอินเทอร์เน็ต

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 7

สมัครในงาน ประชุม R2R ของ สวรส.

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 8

อาจารย์แป้ว ผู้เขียนบันทึกเรื่องฟักข้าวแนะนำให้สมัครเป็นสมาชิก

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 9

ตอนนั้นเริ่มรู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับ Law of attraction ตอนแรกก็คิดจะเข้ามาเก็บสิ่งดีที่ได้พบเห็นเพื่อเก็บไว้เป็นความรู้สึกดีดี ให้คิดดี ทำดี พอเริ่มเขียนก็ได้รับการตอบรับที่อบอุ่นจากผู้คนในที่นี้ ทำให้เริ่มรู้สึกอยากแบ่งปันมากขึ้น

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 10

สมัครตามขั้นตอนในเว็บไซต์

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 11

ได้ศึกษาจากวิธีการ ขั้นตอนเป็นสมาชิกในG2K เข้าไปอ่านบันทึกของสมาชิก

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 12

รู้เพียงว่า เราต้องการติดต่อกับเพื่อนคนนี้ ต้องการข้อมูลรายละเอียดว่าเขาทำอะไร อยู่ที่ไหน จึงสมัครเป็นสมาชิก Gotoknow ด้วยการลองผิดลองถูก โดยเริ่มจากให้ลูกชายสมัคร อีเมลล์ให้ก่อน (เพราะสมัครไม่เป็น) เมื่อสมัครได้แล้ว โดยใช้ชื่อจริง นามสกุลจริง และใช้ชื่อที่ปรากฏว่า "ครูตาล" ก็ใช้วิธี คลิกโน้นนี่ไปเรื่อย ๆ เพื่อศึกษาว่าที่นี่เขาทำอะไรกันบ้าง บันทึกแรกที่เขียนคือ บันทึก สงสารคำทำการ ปัจจุบันอยู่ที่

ครูตาล "บ้านภาษาไทย" ตอนนั้นมีสมาชิกมาแสดงความคิดเห็นสองท่าน ครูอิงค์ก็เริ่มมีความสุขแล้ว จึงเขียนบันทึกต่อไปเรื่อย ๆ แรก ๆ ก็จะเป็นข้อความที่คัดลอกมาจากที่อื่นมากกว่า และเริ่มเรียนรู้ธรรมเนียมว่า เราต้องไปเยี่ยมเยียนคนที่มาเยี่ยมเยียนเรา ด้วยการคลิกที่ชื่อเขาตัวเอง เนื่องจากเป็น "มือใหม่หัดเขียน" จึงมีหลาย ๆ อย่างที่ไปละเมิดคนอื่นเขา เช่น นำภาพเด็กนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ดีมาประกอบบันทึก ตอนนั้นยังไม่มีความรู้เรื่องการแต่งภาพ เมื่อ น้องขจิตเข้าไปเห็นในบันทึก จึงทำเป็นภาพเบลอ ๆ ให้ และมีบันทึกหนึ่ง เป็นบันทึกที่เขียนเกี่ยวกับโรงเรียน แล้วไปละเมิดคนดังของท้องถิ่น จึงโดน.....ตกใจมาก จึงปิดบล็อกนั้น แล้วใช้ชื่อใหม่เป็น อิงจันทร์ ณ เรือนปั้นหย่า และไม่กล้าใช้ภาพจริงของตัวเองอยู่พักใหญ่

สรุปจากคำถามข้อที่ 2 ว่าท่านสมัครเป็นสมาชิก Gotokno.org ได้อย่างไร พบว่าผู้ที่ได้รับรางวัลส่วนใหญ่จำนวน 7 คนสมัครเป็นสมาชิกใน Gotokno.org ตามขั้นตอนการสมัครที่เขียนไว้ใน Gotokno.org อีก 5 คนสมัคร Gotokno.org โดยการแนะนำของผู้ที่เป็นสมาชิกอยู่แล้ว

จากข้อคำถาม 3.ท่านมีวิธีการเขียนเรื่องเล่า (Best Practice) โดยมีแรงจูงใจในการเขียนมาจากอะไร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 1

ความเป็นสมาชิกใหม่ ในสังคมที่มีผู้มีความรู้มากมายเช่นนี้ การเริ่มเขียน จึงไม่ใช่สิ่งง่าย

อ้อ!เราจะเขียนอะไรดีนะ ถึงจะมีคนอ่าน คิดไปถึงขนาดนั้นเลยทีเดียวนะ เท่าที่จำได้..... ใหม่ ๆ ก็เริ่มจากบทกลอนอะไร ประมาณนี้... เพราะเขียนง่าย และคิดว่าจะมีคนอ่านบ้างหรอกนะ เขียนไปเขียนมา เริ่มมีคนอ่านเพิ่มขึ้น จำได้สมัยนั้น เป็นความทรงจำแรก ๆ ที่ประทับใจ สมาชิกกรุณบุกเบิกของสังคมแห่งนี้ หลาย ๆ ท่านให้ความเมตตา เข้ามาให้กำลังใจ ไม่ว่าจะป็น อาจารย์ขจิต ศน.แอด ครูคิม คุณครูต้อย คุณเสียงเล็ก ๆ คุณปลายฟ้า คุณอ้อยควันชายนแดนใต้ ครูป้อม คุณครูพรรณนา ผิวเผือก

คุณครูวรงค์ภรณ์ เนื่องจากอวน คุณพอลล่า ครูกานท์ อาจารย์ was คุณปู ณ อันดามัน ครูปู คุณเบญจอิน ครูอ้อย แซ่เฮ คุณเอก จตุพร คุณชาดา หน้าตาดี คุณมนัญญา หน้าตาเฉย คุณครูธรรมทิพย์ ฯลฯ รวมทั้งสมาชิกที่มีสถานภาพการเป็นสมาชิกใหม่ ใกล้เคียงกัน เช่น คุณหยั่งราก ผากใบ(คุณคนไม่ราก) คุณศิลา คุณเดย์ คุณก้านกอก กอก้าน ฯลฯ นี่คือนแรงจูงใจที่สำคัญทีเดียวที่ทำให้ผู้เขียน อยากเขียน อยากเล่าบางสิ่งบางอย่างของผู้เขียนผ่านบันทึก และสิ่งหนึ่งที่สำคัญคือ...ผู้เขียนได้มิตรภาพที่ผู้เขียนรู้สึกและรับรู้ได้จากกัลยาณมิตรในชุมชนแห่งนี้หลาย ๆ ท่านที่ทั้งถ้อยคำ ตัวอักษรและภาษาไว้เป็นกำลังใจให้ผู้เขียน ไม่ว่าจะป็นบางเรื่องบางประเด็นที่ผู้เขียนเขียนผ่านบันทึกด้วยความรู้สึก ท้อแท้ หמדกำลังใจ หรือแม้กระทั่งความเสียใจหรือเปล่านะซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนได้อ่านและได้เขียนบันทึกในแบบฉบับของผู้เขียน มาถึงทุกวันนี้

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 2

มีแรงจูงใจจากการอ่าน และการจดบันทึกในสิ่งที่พบพาน และการเล่าเรื่อง อาจารย์ชายขอบ แนะนำให้บันทึกมาแบ่งปัน ในสิ่งที่บางคำเป็นศัพท์แสงสมัยโบราณ ที่นานๆจะมีคนพูด และเมื่อพูดออกไปแล้วก็ต้องอธิบายความ และในการทำงานอาสาชุมชนมีเรื่องราวอยากบอกแต่ไม่โอกาส หรือมีโอกาสดแต่พูดไม่ออก จึงต้องมาบอกต่อในสิ่งที่คิดผ่านบันทึกในสิ่งที่ทำ เป็นการแลกเปลี่ยน ทำให้เกิดปัญญา โดยคงเอกลักษณ์ทางภาษาถิ่นเดิมๆในการเล่าเรื่อง

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 3

1. ก่อนจะเขียนจะมีการ Plotเรื่องราว หรือออกแบบ (Design) ไว้ในใจก่อนที่จะลงมือเขียน บางครั้งต้องหาข้อมูลมาประกอบเพื่อให้การเขียนได้อย่างที่ต้องการ
2. แรงจูงใจที่ทำให้อยากเขียนตอนแรกได้รับการเสริมแรง จากท่าน ศ. ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ ท่านชมว่าเขียนได้ดี ทำให้รู้สึกภูมิใจใจตนเอง ส่งผลให้มั่นใจในการเขียนของตนเองมากขึ้น
3. ภายหลังเรียนจบวิชา HRD. แล้วจากท่าน ศ. ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ ผู้เขียนจะนำเอาเรื่องเล่าที่ได้รับรางวัลจาก สรพ. (สถาบันรับคุณภาพโรงพยาบาล) ที่เขียนจากผลงาน ซึ่งได้จากการทำงานในองค์กร แล้วได้นำเสนอในเวทีในงาน Forums HA. ในแต่ละปี มาเขียนลงในBlog เพราะจะทำให้แน่ใจว่า นำจะนำมาลงในBlogได้และดี เพราะผ่านเวทีการคัดเลือกระดับชาติมาแล้ว หรือผ่านการรับรองมาแล้ว เช่น องค์กรที่มีชีวิต หรือ เรื่องที่เป็นนวัตกรรมสำหรับดูแลผู้ป่วยเช่นเรื่อง “ขาดน้ำมัทศจรรย์พลิกผัน สุขภาพของผู้ป่วยCOPD”หรือ นวัตกรรมการสร้างเสริมสุขภาพมารดาและ ทารก หรือ กิจกรรมดีดีสู่ชุมชน “Good Value สุขชนชน” หรือ Model ในการดูแลวัยรุ่น หรือ Modelในการดูแล Teen Moms
5. นำเรื่องที่ทำในโครงการจากการทำงาน แล้วได้รับผลลัพธ์ดีมาเล่า นำมาสื่อสารใน Blog เพื่อจะเป็นประโยชน์กับผู้อ่าน เป็นโครงการที่น่าจะเป็นประโยชน์กับกลุ่มคนที่ทำงานสายงานเดียวกันซึ่งมีบริบทเดียวกัน
6. การเล่าเรื่องที่จะก่อให้เกิดประโยชน์กับผู้ป่วย เช่น เทคนิคการเลิกบุหรี่ หรือ ปฏิทินยา สำหรับผู้สูงอายุ แล้วถ้ามีผู้ป่วยหรือญาติผู้ป่วยเขียนมาถามหรือโทรศัพท์มาถาม ซึ่งส่งผลให้ผู้เขียนภาคภูมิใจในตนเองมากยิ่งขึ้น
7. แรงจูงใจจากเพื่อนๆ ให้กำลังใจ ให้แรงเสริมทางบวก โดยการ เข้ามาทักทาย ซึ่งเป็นเสมือนยาบำรุงใจ มีกำลังใจในการเขียนเป็นความสุขใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมนี้ สังคม Social Media นี้

ผู้ได้รับรางวัลสดคะหนึ่งคนที่ 4

สำหรับผมแล้วจุดเริ่มต้น ผมเขียนด้วยความรัก...ความรักทำให้ผมหายกลัวความยิ่งใหญ่ของ Gotoknow ความรักในการเขียนทำให้ลืมความกลัวได้ครับ ...ความรักทำให้ไม่มีเครื่องหมายถูกและผิด และใจของผมที่ผมรู้ว่า ต้องเขียนเรื่องราวของผมจริงๆ และต้องไม่เบียดเบียนตนเอง และผู้อื่น...จะทำให้ผมเขียนได้เรื่อยๆ ไม่รู้สึกเบื่อในการเขียน การเขียนทำให้เกิดพลังพิเศษที่ประหลาดให้ผมครับ...สามารถทำความเข้าใจตนเอง ผู้อื่น และโลกได้ครับ...

นอกจากนั้น การเดินทางที่แสนพิเศษของผม คือ จะมีบล็อกเกอร์ประจำ Gotoknow เช่น อาจารย์ขจิต พีโอ คุณปู อาจารย์วิสัยชัยศรีครุฑ อาจารย์นุ พีใหญ่ และกัลยาณมิตรอีกหลายท่าน และ

ยังไม่นับรวมอาจารย์ธวัชชัย และอาจารย์จัน ที่คอยช่วยเหลือ แนะนำ ให้กำลังใจ เมื่อย้อนกลับไปอ่านบันทึกแรกๆ ของผม...ผมให้ผมรู้ว่า บันทึกแรกน่าจะอายมาก...เรื่องราวเขียนได้อย่างไร เทคโนโลยีก็ต่อความสามารถ... แต่ก็ได้กำลังใจอย่างล้นหลาม

สิ่งนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นแรงจูงใจ และเมื่อผมรู้สึกว่าจะ Gotoknow คือ บ้านของผม ในฐานะคนอาศัยมานานแล้ว มีกัลยาณมิตรคนใหม่ๆ ผมรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่ผมต้องให้สิ่งเหล่านั้น กลับคืน เหมือนทุกท่านที่เคยให้ผมตลอดมา...

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 5

ผมชอบเขียนถึงสิ่งที่ตนเองได้พบเห็นมา ทั้งเรื่องราวของผู้คน ครอบครัว ชุมชน วิถีชีวิต บรรยากาศ การเดินทาง อาหารการกิน และเรื่องราวอื่นๆ ที่ตนเองประทับใจ โดยแรงจูงใจที่ทำให้ผมเขียนเรื่องเหล่านี้ ก็คือ ผมอยากจะทำเสนอเรื่องราวที่ดีๆ งดงาม และน่าประทับใจ(ในมุมมองของผม) เพื่อให้ผู้อ่านรับทราบและเรียนรู้ไปด้วยกัน เพื่อร่วมกันจรโลงโลกและสังคมของเราให้งดงามและมีความน่าอยู่มากยิ่งขึ้น

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 6

จากการทำงานที่ตนเองจะมีความคิดในการปรับปรุงอยู่ตลอดเวลาในแต่ละวันจะมีความคิดพัฒนางาน และคิดสร้างงานในหน้าที่ผู้บริหาร ที่ควรสื่อสารให้ทีมงานได้รับทราบแนวคิดนโยบาย เพื่อลดช่องว่างในการสื่อสาร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 7

การเขียนบันทึกใน gotoknow ของตัวเองนี้ จะมีสมุดหลายเล่ม แต่หลักๆ จะเขียนอยู่ 4 เล่มคือ Loves best life ซึ่งในเล่มนี้ตั้งใจเขียนสิ่งที่ตนเองคิดเข้า ใจ หรือแนวทางการใช้ชีวิตของตนว่ามีแนวคิดในการดำเนินชีวิตอย่างไร บ้าง อีกเล่มคือ สุขใจที่ได้เป็นพาร์กินสัน นี่ต้องการถ่ายทอดแนวคิดการอยู่กับโรคประจำตัวให้ได้อย่างมีความสุข เล่มสุดท้ายคือการดูแลผู้ป่วยต้องการถ่ายทอด เรื่องการทำงานทั้งที่ประทับใจปัญหาอุปสรรคแนวทางแก้ไขที่ตนปฏิบัติ เล่มสุดท้ายนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมยามว่าง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงาน DIY ที่ผู้อ่านสามารถทำตามได้

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 8

ห่วงใยสุขภาพของทุกคน โดยเฉพาะเรื่องอาหารที่ทำให้เกิดโรคได้การทำให้อ่านมีความสุขได้บ้าง อยากให้อ่านมีทางเลือกในการรักษาโรคของตนเอง หรือผู้อ่านสามารถบอกต่อให้ผู้ป่วย

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 9

พอเริ่มแบ่งปัน เริ่มเขียนก็ทำให้รู้สึกว่าการเขียนนั้นคือความสุขหนึ่ง การแบ่งปันปลุกความฝัน เกี่ยวกับการเขียนที่หลับไหลอยู่ในตัวเองให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ความสุขที่เกิดจากการอ่าน การเขียน ความสุขที่เกิดจากการทำตามความฝันในวัยเด็กที่อยากทำงานเกี่ยวกับตัวหนังสือ ทำให้เราอยากเขียน อยากอ่าน อยากถ่ายทอดมากขึ้น และแน่นอนการแลกเปลี่ยนจากสมาชิกทำให้การเขียนนั้นสมบูรณ์ขึ้น มากกว่าเดิม

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 10

ให้ความสำคัญตามลำดับต่อไปนี้

1. ได้สรุปเรียบเรียงความคิด บันทึกเพื่อเก็บไว้เป็นหลักแหล่งง่ายที่จะกลับมาค้นหา
2. เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้
- 3 เพื่อแบ่งปันความรู้

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 11

มาจากประสบการณ์และแรงบันดาลใจของสมาชิกใน G2K กระตุ้นให้มีความกล้าเขียนกล้าเล่า เช่น อ. แผ่นดิน อ. วัสวัต อ. ขจิต และพี่ ๆ สกุล แซเฮ หน้าหน้าเฉย หน้าตาดี

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 12

แรก ๆ ก็เขียนเรื่องราวต่าง ๆ ในครอบครัวที่ ลานดินกลิ่นหญ้า เล่าเรื่องอย่างตรงไปตรงมา เป็นคนเปิดเผยมาก ณ เวลานั้นสมาชิกที่นี่ จะทราบว่า เราเป็นครูบ้านนอก เราเป็นแม่หม้ายลูกสองนะ ต้องลำบากกับการเลี้ยงลูกตามลำพัง.... มันเหมือนกับว่า บ้านเราไม่สมบูรณ์ เวลามีปัญหาอะไร ก็ไม่มีใครให้พูดคุย ให้ปรึกษาด้วย ลูกก็ยังเล็ก จึงมักมาระบายที่นี่ ทั้งบันทึก ทั้งอนุทิน ซึ่งสัมผัสได้ว่า ที่นี่ยอบอุ่น พี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ เข้าไปให้กำลังใจกันอย่างล้นเหลือ และที่สำคัญ ครูอิงค์สามารถ ดึงเพื่อนคนที่ค้นหา มาเป็นสมาชิกที่นี่ได้ เราเขียนบันทึก ตอบโต้กันเป็น ภาษากลอน อย่างสนุกสนานจนต้อง เก็บความคิดเห็นเป็นบันทึก และมีความสุขมาก เนื่องจากเพื่อนเป็นนักปฏิบัติธรรม มีเว็บไซต์ "ตามรอยบาทพระศาสดา" ครูอิงค์จึงขอตามรอยบาทพระศาสดาบ้าง จึงเปิด สถานีพระพุทธรศาสนา เพราะฉะนั้นช่วงปีแรกในการเขียนบันทึก แรงบันดาลใจที่สำคัญที่สุด คือ "เพื่อน" และ "ลูก"

หลัง ๆ ลูก ๆ เริ่มโต แรงบันดาลใจในการเขียนจึงเป็นเรื่องของ สังคม การทำงาน การเรียนรู้ ความต้องการของสมาชิกใน gotoknow ที่สำคัญคือ นักเรียนจึงเปิด บ้านภาษาไทย ห้องเรียนครู

ตาล และ ห้องสมุดโรงเรียนบ้านพุตะแบก และ เนื่องจากเป็นคนชอบแต่งบล็อกมาก จึงศึกษาเรื่องการเขียนโค้ดต่าง ๆ เพื่อแต่งบล็อก และมักมีสมาชิกเข้ามาสอบถามเสมอว่า ทำอย่างไร จึงต้องอธิบายให้ละเอียด ส่วนมาจะอธิบายด้วยภาพไว้ที่ สบาย สบาย สไตลิ่งจันทร์ แรงจูงใจที่สำคัญมากอีกอย่างคือ "ในหลวง" ครูอิงค์รักในหลวงมาก ต้องการเก็บทุกอย่างทุกความรู้สึกเกี่ยวกับในหลวง จึงนำมารวบรวมไว้ที่ [ลานดอกไม้แด่หม่อม ฅ ริมฟ้า](#)

ช่วงปิดเทอม เดือนเมษายนที่ผ่านมา ได้แรงบันดาลใจจาก "สุขภาพของตนเอง" เพราะเริ่มเข้าสู่วัยทอง เลือดจะไป ลมจะมา เริ่มหันมาสนใจดูแลตัวเอง ทั้งเรื่องยา เรื่องอาหารการกิน จึงเปิดบ้านหลังใหม่ชื่อบ้าน อิงจันทร์ เรือนยาชาบาไพร

สรุปจากคำถามข้อที่ 3 ที่ว่าท่านมีวิธีการเขียนเรื่องเล่า (Best Practice) โดยมีแรงจูงใจในการเขียนมาจากอะไร สมาชิกส่วนใหญ่มีแรงจูงใจมาจากการเขียนในสิ่งที่ตนเองรัก ชอบเล่าเรื่องชอบเขียนจากการทำงานที่เป็นประโยชน์ อยากแลกเปลี่ยนแบ่งปันกับสมาชิก

จากคำถามข้อที่ 4. ท่านมีเทคนิคในการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้หรือประสบการณ์อย่างไร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 1

พูดถึงเทคนิคการเขียนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้... ด้วยความที่ผู้เขียนไม่ได้เป็นผู้รู้ที่มากด้วยคุณวุฒิ วิทยวุฒิ หรือประสบการณ์ที่มากมายในการทำงานแต่อย่างใดไม่ การเขียนบันทึกของผู้เขียนจึงเป็นไปโดยธรรมชาติของผู้เขียนเอง... รู้สึกอย่างไร ก็เขียนไปเช่นนั้น

ที่สำคัญผู้เขียนมองว่า...การได้เขียนในสิ่งที่อยากเขียน ได้เล่าในสิ่งที่อยากเล่า มันเป็นเรื่องที่ง่ายสำหรับผู้เขียน มากกว่าจะเขียนบันทึกทางวิชาการ ที่ผู้เขียนไม่สันทัด (ที่จริงความรู้ของผู้เขียนนั้นไม่มากพอด่างหากละ.. ที่จะเขียน สู้การเป็นผู้อ่านที่ดีในความใคร่รู้ ของผู้เขียนต่อมุมมองของผู้รู้..ไม่ได้)

เมื่อเรามีมุมมองในชีวิตของเราแบบนี้ การได้เขียนจากมุมมองชีวิตตัวเอง จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เขียนชอบที่จะเขียนทิ้งไว้ในบันทึก ผ่านสังคมประเทืองปัญญาแห่งนี้

อะไรที่ผ่านเข้ามาในชีวิต แล้วตกผลึกทางความคิดจากประสบการณ์ของชีวิตแบบนี้... เป็นสิ่งที่ผู้เขียนชอบเขียนมากกว่าการเขียนเชิงอื่นใด? และนี่คือ...คำตอบของผู้เขียน ที่อยากให้อาจารย์ขจิตและสมาชิกในชุมชนแห่งนี้รับทราบด้วยเช่นกัน

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 2

ในเรื่องเทคนิค บอกไม่ได้ว่าใช้เทคนิคอะไร ด้วยความอยากเล่า อยากบอก อยากแลกเปลี่ยน ใช้ภาษาชาวบ้านบอกเล่า หากมีคำย่อ หรือคำถิ่น หรือประโยคที่คาดว่า น่าจะไม่ใช่ที่เข้าใจ ก็จะใส่เชิงอรรถ อธิบายความตามที่เข้าใจ และจะเข้าไปอ่านบันทึกของหลายๆท่าน ก็จะแสดงความเห็นไว้เป็นการต่อ ยอดและแลกเปลี่ยนหลายเรื่องแลกเปลี่ยนจากทักษะและประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา ด้วยความรู้จักและมักคุ้น คือมีโอกาสจะแวะเวียนไปในวันทักและแวะเวียนไปคารวะถึงที่อาศัยในบรรดาสมาชิกชาวGotoKnow ด้วยความเป็นมิตร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 3

- 1) ชื่อเรื่องควรโดนใจผู้อ่าน สั้น กระชับรัดและทำทนายต่อการอยากอ่านบทความ
- 2) เรื่องต้องทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ มีข้อมูลเสริมยิ่งจะช่วยให้หน้าอ่านและอ่านแล้วได้ประโยชน์บ้าง
- 3) วิเคราะห์กลุ่มบุคคลที่เข้ามาอ่านBlog ว่าอยู่ในช่วงวัยใด ภาพรวมเป็นใคร
- 4) ควรมีรูปภาพเสริมบ้าง เพราะเป็นการยืนยันการเขียนบทความ หรือเรื่องเล่าของเรา รูปจะเสริมให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ดีมากกว่าการบรรยาย เป็นเสน่ห์ของการเขียนอย่างหนึ่ง
- 5) เป็นเรื่องกิจกรรมที่ดี และการปฏิบัติจริง เมื่อผู้เขียนทำกิจกรรมแล้ว เป็นสิ่งที่สร้างเสริมสุขภาพ ทำแล้วเกิดผลดีมีประโยชน์ต่อผู้อ่าน น่าจะเสริมแรงและจูงใจในการอ่าน เช่น เมนูสุขภาพ อาหารลดโรค ลดอ้วน เมนูบุญ-เมนูบาป เมนูชุน้ำนม ลดเอวลดอ้วน ฯลฯ จะช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพิ่มขึ้น

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 4

ผมเขียนจากสิ่งใกล้ของผม...เรื่องราวของผม...ลูกชาย...ครอบครัว...และงานที่ทำ สิ่งที่ชอบ เช่น การปลูกต้นไม้ R2R และการเขียนเรื่องสั้น บทกวี....กลอนเปล่าๆ ...เขียนจากเรื่องใกล้ตัว เขียนจากความรู้สึก จะทำให้ผมรู้สึกว่ามีความสุขครับ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 5

ผมชอบเขียนเรื่องราวง่ายๆ ที่ไม่ซับซ้อน ไม่ต้องคิดอะไรมาก และเน้นไปทางความสนุกสนาน หรือหรรษาเป็นหลัก (เพื่อให้ผู้อ่านผ่อนคลายความเครียดและหัวเราะได้บ้าง) บางครั้งก็บอกเล่าด้วยภาพ โดยให้รูปภาพทำหน้าที่บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ด้วยตนเอง โดยที่ผมไม่ต้องเขียนบรรยายอะไรมาก

นั่นคือ ผมชอบเขียนงานในเชิงสร้างสรรค์ อยากให้ผู้อ่านได้รับสาระ อ่านแล้วสบายใจและยิ้มได้
ดังนั้น ผมจึงเลือกที่จะเขียนงานออกมาในเชิงบวกตลอดมา

ผู้ได้รับรางวัลสตคะหนึ่งคนที่ 6

เขียนแบบเรื่องเล่า ที่ใช้คำที่ใช้คำแบบสละสลวย จากเรื่องจริงและมีภาพประกอบให้ดูมีสีสัน

ผู้ได้รับรางวัลสตคะหนึ่งคนที่ 7

การเขียนเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของตนเองคือการเขียนในสิ่งที่เป็นตัวตนของเรา ไม่เลียนแบบ
หรือคัดลอกคนอื่น ใส่ความรู้สึกว่านี่คือตัวเราเอง ทั้ง การเขียนถ่ายทอด และการเข้าไปเรียนรู้กับ
สมาชิก ในความคิดเห็นนั้น ก็จะส่งความรู้สึกจริงใจความเป็นตัวตนไม่คล้อยตามไม่ชักจูงผู้อื่น

ผู้ได้รับรางวัลสตคะหนึ่งคนที่ 8

ประสบการณ์ของตัวเองมีประโยชน์ต่อตัวเองแล้ว นำเขียนเพื่อบอกให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่นได้
บ้าง การอ่านหนังสือต่าง ๆ เห็นว่ามีประโยชน์ บางคนไม่ได้อ่านไม่ทราบข้อมูล นำเขียนบอกกล่าวต่อ
เพื่อให้ทราบกันมากขึ้น ภาพถ่ายที่เก็บภาพด้วยตนเองนั้นไม่ว่าภาพอะไร นำมาเขียนบันทึกได้ เรา
เห็นเราถ่ายภาพมาเพื่อให้บางคนที่ไม่เคยเห็นอย่างเราได้เห็นด้วยเป็นหลักฐานว่ามีจริง ทำได้จริง เป็น
การชวนให้อยากชม อยากทำได้ตามภาพ การได้พบผู้ป่วยหรือการได้รับฟังการป่วยจากผู้อื่น
หรือพบด้วยตนเองบางโรคเราทราบว่าควรแนะนำอย่างไร การแนะนำนั้นหรือได้รับคำแนะนำมา นำมา
เขียนบอกกล่าวเป็นบันทึกได้อีก... สิ่งธรรมชาติรอบตัวที่พบเห็นนำมาบอกเล่าเป็นบันทึกได้ ซึ่ง
ธรรมชาติที่แต่ละคนได้พบเห็นบางเวลาบางเรื่องนั้นอาจไม่เหมือนกัน

ผู้ได้รับรางวัลสตคะหนึ่งคนที่ 9

เริ่มจากการเขียนในสิ่งที่เราสนใจ สิ่งใกล้ตัว สิ่งที่เราประสบ รู้สึก สิ่งที่น่าสนใจ พอติดตอนนั้น
เราเริ่มมีงานอดิเรกชิ้นใหม่คือการถ่ายรูปธรรมชาติ เราจะไปเดินป่า เดินสวนสาธารณะกันแทบทุก
สัปดาห์ ทำให้มีเรื่องนำมาเล่าได้บ่อย รวมไปถึงเรื่องราวจากหนังสือที่อ่านเจอก็จะนำมาเล่าสู่กันฟังเป็น
การฝึกปรือความทรงจำอีกด้วย

ผู้ได้รับรางวัลสตคะหนึ่งคนที่ 10

ถ้าเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ คือ หวังความเห็นจากสมาชิกใน gotoknow: จะเขียนถึงประสบการณ์ที่ใกล้ตัวคนส่วนมาก และเราไม่ต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญ เช่น อาหาร

- ถ้าเพื่อแบ่งปันความรู้ คือ จะเขียนลงบล็อกองค์ความรู้ เช่น หลักการวิจัย ความรู้ทางการแพทย์ ซึ่งต้องเข้าใจธรรมชาติว่า การแสดงความเห็นจะไม่มาก นานๆ มาที

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 11

จากการเล่าที่มาจากประสบการณ์มากกว่าการนำเสนอความรู้ทางวิชาการ / พยายามหาภาพลงประกอบการเล่า / เล่าเรื่องในที่ทำงาน

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 12

ก่อนอื่นครูอึ้งก็คิดทบทวนก่อนว่าใจเรา เราเข้ามาที่นี่เพื่ออะไร มีวิธีหาความสุขจากที่นี่ยังไงบ้าง ก็พบว่า สิ่งที่ทำให้มีความสุขคือ ความงามของธรรมชาติ ความงามด้านศิลปะ วัฒนธรรม ความสุขกับการสะสมภาพ เก็บคำคมต่าง ๆ สะสมบทกลอนสร้างสรรค์ และท้ายสุดก็มีความสุขกับการแสวงหาความรู้ ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับท่านอื่น ๆ ชอบอ่านบันทึกที่อ่านง่าย เช่น ขนาดตัวอักษรที่เหมาะสมแก่สายตา มีการเน้นข้อความสำคัญบ้าง มีภาพประกอบบ้างพอประมาณ ไม่ชอบอ่านบันทึกที่ยาวเกินไป เมื่อเป็นใจเราเป็นเช่นนี้ ก็คิดว่า ใจเขา ก็คงไม่ต่างจาก ใจเรา มากนัก เพราะที่นี้สมาชิกส่วนมากจะเป็นวัยผู้ใหญ่

การเขียนบันทึก ไม่ได้มีเทคนิคอะไรเลยคะ ถ้าเป็นนักออกแบบก็เห็นจะเป็น "สถาปนิก" ไม่ใช่ "สถาปนิก" นึกอะไรก็เขียนสิ่งนั้น ถ่ายทอดจากใจ ไม่มีการร่าง หรือวางแผนใด ๆ บางครั้งไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสมาชิกท่านอื่น ก็จะได้แรงบันดาลใจในการเขียน อีกประการอึ้งก็มีตัวช่วยคือ ภาพถ่าย เวลาจะเขียนบันทึกก็จะใส่ภาพก่อน แล้วจะสามารถเขียนได้ เหมือนเด็กนักเรียน หากให้เขียนเรียงความ นักเรียนก็จะเขียนไม่ได้ แต่หากเปลี่ยนเป็นให้เขียนบรรยายภาพเด็ก ๆ ก็จะเขียนได้มากกว่า (ครูอึ้งก็เหมือนเด็กนักเรียน)

ส่วนที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือใจความ ไม่ว่าจะ เป็น ข้อความต่าง ๆ ในการเขียนบันทึก และการเขียนแสดงความคิดเห็น ใจความในการเขียนบันทึกต้องไม่เสียดสี ส่อเสียดใคร หากเป็นเรื่องส่วนตัวก็ควรเป็นเรื่องของตัวเอง แต่ควรเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ เป็นข้อคิดให้ผู้อ่าน หากต้องการเขียนเรื่องราวของผู้อื่น ก็ควรได้รับการอนุญาตเสียก่อน ส่วนเรื่องของการแสดงความคิดเห็นนั้น ต้องระวังเป็นพิเศษ ครูอึ้ง จะรู้สึกอายนะ ถ้าเขียนแสดงความคิดเห็นที่อ่านแล้วไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องในบันทึกที่อ่านเลย

แม้แต่น้อย อีกประการบางครั้งก็ต้องเหลือบดูสักนิดว่า "คอมเมนต์" ที่เราจะต่อท้ายเขานั้น เขาเขียนว่าอย่างไร ต้องระวังไม่让他คิดว่าเราล้อเสียดเขาได้(เคยมีกรณีนี้มาก่อนค่ะ)

สรุปจากคำถามข้อที่ 4. ท่านมีเทคนิคในการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้หรือประสบการณ์อย่างไร สมาชิกส่วนใหญ่เขียนเล่าเรื่องจากเรื่องใกล้ตัวเป็นเรื่องที่เกิดจากประสบการณ์ใช้ชื่อเรื่องที่โดนใจ สั้นกระชับ ทันสมัยมีภาพประกอบที่เป็นกิจกรรมจากการปฏิบัติจริง นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องง่ายๆไม่ซับซ้อน เน้นความสนุกสนานด้วย

จากข้อคำถามข้อ 5. ท่านคิดว่าท่านมีวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอดความรู้ได้อย่างไร

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 1

วิธีการเขียนหรือการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอดความรู้ นั้น ผู้เขียนไม่อยากจะพูดเลยนะครับว่า...ผู้เขียนไม่มีวิธีการใดวิธีการหนึ่งที่ชัดเจน และพูดได้เด็ดขาดนั้น แต่หากย้อนกลับไปดูบันทึกหลาย ๆ บันทึกที่ผู้เขียนเขียนทิ้งไว้ ผู้เขียนชอบขมวดปมคิดของผู้เขียนเอง การขมวดสิ่งสำคัญ ๆ ที่อยู่ในใจของผู้เขียนและถ่ายทอดเป็นภาษาเขียนทิ้งท้ายไว้ในแต่ละบันทึกนี้กระมัง? น่าจะเป็นประเด็นการต่อยอดทางความคิดที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ได้บ้าง สำหรับผู้อ่านที่เข้ามาอ่านบันทึกของผู้เขียน ผู้เขียนรู้สึกเช่นนั้นครับ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 2

คิดว่า เรื่องที่ใกล้ตัวเรื่องในครอบครัว เรื่องในชุมชน เป็นเรื่องที่มีสมาชิกเข้ามาแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นกันมาก วิธีการเขียนก็จะคิดก่อนว่าจะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่าน หรือเรื่องที่เป็นประเด็นร้อน การเขียนและแสดงความคิดเห็นจะหลีกเลี่ยงประเด็นการเมือง มุ่งสร้างสุขให้คนที่แวะมาอ่านได้มียิ้ม มีสุขจากการอ่านการแสดงความคิดเห็นนั้นสุขสาระ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหนึ่งคนที่ 3

1) มีข้อคำถามทิ้งท้ายเพื่อให้ผู้อ่านบทความมีส่วนร่วมตอบ และยังเกิดการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีมีความสนิทสนม ระหว่างผู้เขียนบทความกับผู้เขียน

2) ควรเรื่องที่เป็นปัญหาทางสังคม เรื่องที่สังคมให้ความสนใจ หรือเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทย หรือสังคมโลกสนใจ เป็นเรื่องที่เป็นแบบแผนทางสังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี เทศกาลทางสังคม

3) ควรเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ใหม่ๆ ที่คนในสังคมสนใจเช่น โรคที่เกิดใหม่ เช่นโรคไข้หวัดนก H7N9 หรือ เรื่องเหตุการณ์ใหม่ๆ มีผลกระทบโดยตรงต่อทุกๆ คน

4) ควรเป็นเรื่อง ที่ผู้อ่านจะได้รับรู้ถึงผลประโยชน์ ถึงข้อมูล ข่าวสารที่จะเป็นประโยชน์ หรือเป็นโทษต่อตัวเขา ครอบครัว ญาติ เพื่อนๆ องค์กร ที่ทำงานของเขา

5) ควรเป็นเรื่องที่อ่านแล้ว มีความสนุกสนาน ทำให้เพลิดเพลิน เข้ามาอ่านแล้วสบายใจ มีความสุขใจ ฟังพอใจ อ่านแล้วได้ประโยชน์ทั้ง 2-3 ฝ่าย ทั้ง ด้านวิชาการ ด้าน Entertain ประมาณว่า “ครบเครื่องเรื่องในBlog GoToKnow”

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 4

ส่วนใหญ่คนใน Gotoknowจะวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดที่แตกต่างกันไป ตรงนั้นคือเสน่ห์ของ Gotoknow และที่สำคัญผมไม่เห็นใครเขียนแบบไม่มีน้ำใจ อารมณ์ไม่ดี หรือทำลายผู้อื่นเลยครับ... เมื่อเขียนและแสดงความคิดจะเป็นด้านบวก...เมื่อเป็นแรงบวกๆ จะมีการต่อยอดความรู้และการแบ่งปันกันภายใน Gotoknowอย่างไม่มีสิ้นสุด และเหือดแห้งครับ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 5

การเขียนหรือแสดงความคิดเห็นในเชิงบวกจะช่วยทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีเพื่อน มีกำลังใจ และมีแรงจูงใจที่จะเขียนเรื่องราวดีๆ ออกมาเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่องตรงกันข้ามกัน หากมีการเขียนวิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในเชิงลบ ก็จะทำให้สมาชิกรู้สึกขาดความมั่นใจ เป็นทุกข์ ไร้เพื่อน ขาดกำลังใจ และไม่มีแรงจูงใจที่จะเขียนเรื่องราวใดๆ ออกมาอีก

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 6

มีการมอบรางวัลเกียรติคุณการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ดีเด่นประจำเดือน และเข้าไปเยี่ยมเยียนให้กำลังใจแก่สมาชิกที่บันทึกบล็อก เป็นประจำ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 7

แสดงความคิดเห็นในสิ่งที่เราคิดรู้สึก ไม่ชักจูงไม่คล้อยตาม ติดตลกเล็กน้อย

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 8

หากมีผู้เข้ามาแนะนำเพิ่มจากการที่เขียนไว้ในสิ่งที่เราไม่รู้มาก่อนเป็นการเพิ่มความรู้ หรือผู้เข้ามาถามไว้ที่เขาไม่ทราบเราก็บอกได้ หรือบางอย่างต่างฝ่ายต่างไม่ทราบคำถามนั้นทำให้เราค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเพื่อบอกให้ผู้ถามทราบเราก็ได้ความรู้ไปด้วยในสิ่งที่เขาถามมา ...หรือบอกให้เขาค้นคว้าเองได้จากบันทึกที่เราทราบมาก่อนแล้ว หรือทดลองทำในเรื่องที่เขียนไว้ในบันทึกได้เอง

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 9

การยกตัวอย่างสิ่งที่พบเห็น การตั้งคำถามน่าจะเป็นการกระตุ้นความคิดในการต่อยอดได้เป็นอย่างดี

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 10

เล่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม เล่าว่าเรารู้สึกอย่างไร แต่ไม่ตัดสินคุณค่า (พยายามเลี่ยงคำว่า ดี , ไม่ดี, เหมาะ, ไม่เหมาะ)

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 11

พยายามเล่าถึงเรื่องราวของสมาชิกที่มีประสบการณ์นำมาเล่าต่อให้เกิดการเรียนรู้และสาระที่ดีมาบอกต่อ / ให้กำลังใจและสนับสนุนการเขียนบันทึกในG2K

ผู้ได้รับรางวัลสุุดคะหนึ่งคนที่ 12

ข้อนี้ ครูอิงค์ไม่ค่อยมีอะคะ จะมีบ้างก็เวลาเห็นสมาชิกท่านใดหายไปนาน ๆ ไม่ยอมเขียนบันทึกใหม่เสียที แต่เขาก็ยังเข้าไปแลกเปลี่ยนที่บันทึกของครูอิงอยู่ ก็จะเข้าไปที่บันทึกล่าสุด เขียนแสดงความคิดเห็นว่า "มารออ่านบันทึกใหม่คะ" ถ้าเป็นบันทึกของตัวเอง ก็จะใช้ลักษณะ ชมวดไว้ท้ายบันทึกแบบตั้งคำถามที่ทำทนายให้ตอบ ให้คิด ที่สำคัญ ครูอิงค์ชอบเข้าไปแสดงความคิดเห็นเพื่อแสดงการต้อนรับสมาชิกใหม่ เพราะมีความรู้สึก ว่า ตอนเราเป็นสมาชิกใหม่ ๆ เราต้องการเช่นนั้น

สรุปจากคำถามข้อที่ 5 ท่านคิดว่าท่านมีวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอดความรู้ได้อย่างไร สมาชิกที่ได้รับรางวัลสุุดคะหนึ่งใช้วิธีการกระตุ้นให้คิดเพื่อต่อยอด ข้อคำถามทิ้งท้ายเพื่อให้ผู้อ่านบทความมีส่วนร่วมตอบ และยังเกิดการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีมีความสนิทสนม ระหว่างผู้เขียนบทความกับ ผู้อ่าน นอกจากนี้ยังเล่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม เล่าว่าเรารู้สึกอย่างไร แต่ไม่ตัดสินคุณค่าด้วย

จากข้อคำถามข้อที่ 6. ท่านคิดว่ารางวัลสุุดคะหนึ่งมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ อย่างไร

ผู้ได้รับรางวัลสุุดคะหนึ่งคนที่ 1

ผู้เขียนรู้สึกว่...ผู้เขียนโชคดีเสียมากกว่า ที่ได้รับความเมตตา สงสาร จากคณะกรรมการตัดสินรางวัลสุุดคะหนึ่ง ประจำเดือนกุมภาพันธ์ 2556 ที่ตัดสินมอบรางวัลอันทรงเกียรตินี้ให้กับผู้เขียน ทั้ง ๆ ที่สังคมประเทืองปัญญาแห่งนี้มีผู้รู้ และผู้มีประสบการณ์ชีวิตมากมายเหลือเกิน ที่เขียนบันทึกทิ้งไว้ให้สมาชิกในสังคมประเทืองปัญญาแห่งนี้ได้อ่านได้ติดตามกันหากรางวัลสุุดคะหนึ่งที่ผู้เขียนได้รับในครั้งนี้สามารถเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนบันทึกของสมาชิกท่านอื่นท่านใดก็ตาม ผู้เขียนกลับรู้สึกขอบพระคุณ ที่ท่านได้เห็นคุณค่าในของบันทึกน้อย ๆ ที่ผู้เขียนเขียนด้วยใจ ด้วยความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน ผ่านสังคมประเทืองปัญญาแห่งนี้

แค่นี้...ผู้เขียนก็รู้สึกเป็นเกียรติมากพอแล้ว ที่ท่านกรุณาสละเวลามาอ่าน มาเยี่ยมชม ฝากข้อเสนอแนะ ข้อคิดเห็น และที่สำคัญคือ... การส่งมอบกำลังใจให้กับผู้เขียน

เพราะนี่คือ.... รางวัลอันทรงเกียรติในชีวิตของผู้เขียนที่มองมีค่าในความรู้สึก..... แก้วแหวนเงินทองหรือของมีค่าอื่นใดก็มีอาจเทียบได้

ผู้เขียนขอขอบพระคุณสังคมประเทืองปัญญาแห่งนี้อีกครั้ง ที่ให้โอกาสผู้เขียนได้ทำในสิ่งที่ผู้เขียนรักเป็นชีวิตจิตใจทั้งการอ่านและการเขียน คุณงามความดีของบันทึกนี้... หากมี ผู้เขียนขอมอบตอบแทนสังคมแห่งนี้เช่นกัน

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะนึงคนที่ 2

รางวัลสุดคะนึงถือเป็นเกียรติยศของคนเขียนบันทึก แต่คิดว่าสำหรับตนเองไม่มีผล อะไรมากนัก ในการเขียน ที่ผ่านมามักติดโผรางวัลหลายครั้งหลายหน ก็ไม่ได้คิดอะไร ยังคงทำหน้าที่บอกเล่าอย่างสม่ำเสมอตลอดมา เพราะมีความสุขที่ได้เขียน ไม่ใช่สุขที่ได้รางวัล ถึงจะได้หรือไม่ได้รางวัลก็ไม่ผลอะไรมากนัก สำหรับตนเอง สำหรับสมาชิกมีผลต่อการเขียนหรือไม่ คงตอบยาก แต่จากการสังเกต คนที่ได้รางวัลสุดคะนึงที่ยังคงใช้บริการGotoKnow มีไม่มากนัก แต่หากถามว่าการเขียนบันทึกมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างไร อันนี้ชัดมากในการเปลี่ยนแปลงตนเอง ทั้งความคิดในการดำเนินชีวิตตนเอง และการปฏิบัติต่อผู้รอบข้าง เป็นปฏิสัมพันธ์ที่ดี มีความคิดในการให้อภัย ไม่ด่วนตัดสินใจ เย็น สว่าง เย็นมากขึ้น...เป็นผลมาจากการเขียนบันทึกในGotoKnow

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะนึงคนที่ 3

- 1) มีผลมากต่อตัวเอง(ผู้เขียน) เพราะทุกครั้งที่เขียนต้องระวางการเขียนมากขึ้นกว่าเดิม
- 2) การเขียนทุกครั้งต้องคิด คิด คัดอย่างรอบครอบ เพื่อให้การเขียนนั้น เกิดผลกระทบในทางบวกมากขึ้น
- 3)การเขียนทุกๆ ครั้งเกิดประโยชน์ต่อผู้อ่าน มิใช่เขียนเพราะอยากระบาย เพื่อให้ได้เขียน
- 4) การเขียนทุกครั้งควรให้เกิด “การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เกิดการรับรู้ รับทราบสิ่งใหม่ๆ หรือเรื่องเก่าแต่มีการพัฒนาขึ้น ต่อยอดขึ้น หรือ ทำให้ผู้เข้ามาอ่านได้รับรู้ที่เป็นองค์ความรู้ใหม่ๆ สิ่งที่มีในพื้นที่ ในชุมชน ในสังคม หรือตามบริบทของเรา

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะนึงคนที่ 4

สำหรับผมสารภาพตามตรงว่า รางวัลไม่มีผลต่อการเขียน บอกจากใจเลยว่า “ไม่” เพราะผมเข้ามา เพราะรักในการเขียน และเขียนใน Gotoknow แล้ว ผมมีความสุขและอบอุ่น สารภาพอีกครับว่า

เนื่องจากผมคุ้นเคยกับคนในGotoknow และผมก็เคยไปเยี่ยมและคุยกันเหมือนเพื่อนที่สนิทมานาน...ผมชอบไปประกาศรางวัลมากครับ ดุยิ่งใหญ่และสวยมากครับ...ส่วนช่อดอกไม้ผมยังไม่ได้รับครับ ต้องขอโทษคุณชัชฌุกรมาก ๆ ครับ เพราะผมไม่มีโอกาสได้ต้อนรับผู้เชิญช่อดอกไม้...ส่วนเงินรางวัลที่ได้ผมเอาไปทำบุญ และเข้าไปอ่านผู้ที่ได้รับรางวัล แทบทุกคนจะเอาเงินรางวัลไปทำบุญครับ ผมเชื่อแน่ว่าทุกท่านล้วนเป็นผู้มีหัวใจจิตอาสา รักการเรียนรู้ และชอบการแข่งขันกับครับ

ผมในฐานะที่ได้รางวัล รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ Gotoknow ด้วยซ้ำครับ ผมอยากทำให้ Gotoknow ของผมแบ่งบานเรื่อยๆ ทั้งสาระน่ารู้ ทุกด้านจะอยู่ใน Gotoknow ผม พี่เบิร์ด และท่านวอญา เคยคุยกันเหมือนกันที่ว่า เราจะทำอะไรดีเพื่อตอบแทน Gotoknow ที่ให้รางวัลพวกเรา

ขอลับล่ำตอนสุดท้าย...รางวัลสุดคะนึงมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ มีแน่นอนครับ... ทำให้ผมอยากเขียนเรื่อยๆ และแบ่งปันคนอื่นเรื่อยๆ ...และคิดว่า ...สมาชิกท่านอื่นคงมีความคิดไม่ต่างจากผมครับ ...I Love To Go...GotoKnow>>> ครับ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะนึงคนที่ 5

ความจริงแล้ว ผมเขียนงานหรือบันทึกต่างๆ ด้วยใจรักและอยากเขียน เพราะคิดว่าเรื่องราวนั้นๆ น่าจะมีประโยชน์แก่ผู้อ่านอยู่บ้าง โดยไม่ได้สนใจว่าจะได้รับหรือไม่ได้รับรางวัลใดๆ เลยแต่ครั้งเมื่อคณะกรรมการได้พิจารณามอบรางวัลสุดคะนึงให้ผมแล้ว ผมก็รู้สึกยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับรางวัลนี้ และถือว่ารางวัลนี้เป็นรางวัลแรกในชีวิตของผม โดยรางวัลนี้เป็นแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ที่จะทำให้ผมต้องพัฒนาตนเองและขยันเขียนบันทึกให้มีความต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ รางวัลสุดคะนึงยังเป็นแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ที่จะทำให้สมาชิกมีการพัฒนาตนเอง มีการเขียนบันทึกอย่างต่อเนื่อง และเข้าร่วมเรียนรู้กับเครือข่ายมากขึ้น โดยหวังว่าสักวันหนึ่งตนเองคงจะมีโอกาสได้รับรางวัลสุดคะนึงเหมือนสมาชิกท่านอื่นบ้าง

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะนึงคนที่ 6

รางวัลสุดคะนึงมีผลให้เกิดกำลังใจต่อการเขียนของตนเอง ที่สะสมความพยายามในการเขียน แลกเปลี่ยนเรียนรู้มาต่อเนื่องหลายปี เป็นที่น่าภูมิใจ และช่วยให้สมาชิกท่านอื่นได้มุ่งมั่นต่อไปได้เช่นกัน

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 7

สำหรับสมาชิกไม่ทราบคะแต่ตนเองนี้คิดว่าไม่มีผล เพราะการมาเขียนในบล็อกนี้ คือเราอยากถ่ายทอด อยากแลกเปลี่ยนไม่ได้คิดว่าจะมาเขียนเพื่อให้อ่านบอกว่าเราเขียนดีว่าคนอื่น เพราะคนเรามีความถนัดที่แตกต่างกันการทำงานต่างกันคะ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 8

ต่อตนเอง : มีความภูมิใจว่าสิ่งที่เขียนนั้นเกิดประโยชน์ได้จริงต่อผู้อื่น ทำให้ได้กำลังใจที่จะเขียนบันทึกได้มากขึ้น

สำหรับสมาชิก : ความรู้ที่สมาชิกแต่ละคนต้องการทราบไม่เหมือนกัน คาดหวังไม่ได้ว่าจะมีใครมาอ่านเพิ่มมากขึ้นในข้อมูลที่เรารเขียนทุกบันทึก บางคนทราบก็เพียงเข้ามาแสดงความยินดีเท่านั้นก็ผ่านไป เพราะผู้เขียนบล็อกที่ได้รางวัลมีแนวเขียนเฉพาะนั้นเป็นเรื่องที่สมาชิกบางคนไม่ได้สนใจ ก็ไม่มีการติดตามบันทึกของผู้ได้รับรางวัล

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 9

ทำให้รู้สึกว่าจะต้องพยายามแบ่งเวลามาแบ่งปันเรื่องราวสำหรับคนอื่นให้บ่อยขึ้น แม้บางครั้งจะหาเวลาไม่ค่อยได้ แต่ก็พยายามคะ ส่วนการเขียนของตัวเอง ความสุขที่ได้เขียนคือรางวัลที่เยี่ยมยอดคะ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 10

ช่วยให้กำลังใจ สร้าง Credential แก่ Blogger มากขึ้น

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะหิงคนที่ 11

มีผลด้านกำลังใจในการเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้/ พยายามจะเขียนบันทึกที่เกิดจากประสบการณ์ให้ได้มากที่สุด/รางวัลสุดคะเนิงเป็นรางวัลที่มีเกียรติสำหรับบล็อกเกอร์ทุกคนคะ

ผู้ได้รับรางวัลสุดคะเนิงคนที่ 12

สามอย่างที่เป็นกำลังใจ เป็นแรงผลักดันในการเขียนของสมาชิก คือ ดอกไม้กำลังใจจำนวนผู้อ่าน และการแสดงความคิดเห็น สำหรับครูอึ้งแล้ว จำนวนผู้อ่าน สำคัญกว่าอย่างอื่นคะ ถ้าเขาแสดงความคิดเห็นด้วยยังเป็นการดี อย่างน้อยก็ เอาหนะ....เขาคงอ่านบ้าง แม้จะแบบหยาบ ๆ ก็เถอะ

สำหรับครูอึ้งแล้ว รางวัลสุดคะเนิงไม่ใช่แรงบันดาลใจที่สำคัญที่สุด เงื่อนไขสำคัญว่าเดือนไหนเขียนบันทึกมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับเวลา และ ภาระงาน รางวัลสุดคะเนิงมีมานานแล้ว แต่ครูอึ้งเพิ่งได้รางวัลในเดือนเมษายน เป็นเพราะว่า เดือนเมษายนเป็นช่วงปิดเทอม จึงสามารถเขียนบันทึกได้เยอะ เพราะเป็น ช่วงที่ผ่อนคลาย หลุดพ้นจากกรอบแห่งเวลา หรือภาระงานที่เป็นบ่วงพันธนาการ

วันก่อนได้อ่านบันทึกของท่านวอญา ที่เป็นการบ้านของน้องขจิตเหมือนกัน ท่านพี่วอญา ตัดพ้อว่า ผู้ที่ได้รับรางวัลสุดคะเนิง หลายคนห่างหาย ไม่ค่อยเข้ามาใช้บริการที่นี่ ครูอึ้งก็เห็นด้วยกับท่านวอญานะคะ แต่ในกรณีของครูอึ้ง หากต้องห่างหายไปบ้างในช่วงเปิดภาคเรียน ก็ขอให้สมาชิกได้รับรู้ว่าเป็นเพราะภาระงาน แต่ก็พยายามเข้ามาเขียนบันทึกบ่อย ๆ คะ

สรุปจากข้อคำถามข้อที่ 6. ท่านคิดว่ารางวัลสุดคะเนิงมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ อย่างไร ผู้ได้รับรางวัลส่วนใหญ่เห็นว่ารางวัลสุดคะเนิงมีผลต่อการเขียนของตนเอง มีผลด้านกำลังใจทำให้อยากแลกเปลี่ยนหรือบันทึกความรู้ต่าง ๆ มากขึ้น นอกจากนี้ยังมีความคิดเห็นว่าการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เกิดการรับรู้ รับทราบสิ่งใหม่ ๆ หรือ เรื่องเก่าแต่มีการพัฒนาขึ้น ต่อยอดขึ้น ทำให้ผู้เข้ามาอ่านได้รับรู้ที่เป็นองค์ความรู้ใหม่ ๆ สิ่งที่มีในพื้นที่ ในชุมชน ในสังคม หรือตามบริบทของตนเอง

6. ข้อเสนอแนะ

1. งานวิจัยการให้รางวัลสุดคะเนิงครั้งนี้มีข้อจำกัดในเรื่องของข้อมูลเชิงปริมาณ

เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้ศึกษาผู้ได้รับรางวัลกลุ่มเล็กเพียง 12 คน

2. ควรมึงานวิจัยเพื่อศึกษารายกรณีเพื่อศึกษาติดตามผลของผู้ที่ได้รับรางวัลสุดคะเนิงต่อไปในอนาคต

บรรณานุกรม

ธิดิมา ทองทับ(2551) **Social Networking** กระแสใหม่กับความเป็นไปได้ในสังคมออนไลน์.

นิตยสาร D PLUS

นิชดา เตรัมย์ชัยศรี (2542) การเปิดรับข่าวสาร ความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์ในการสื่อสารผ่านระบบเครือข่าย **Intranet** ของธนาคารไทยพาณิชย์จำกัด(มหาชน).วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

น้ำทิพย์ สำเภาประเสริฐ (2543) การใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้ในระยะเริ่มแรกเขตกรุงเทพมหานคร กับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปรเมศวร์ รัมย์ยากร (2546) พฤติกรรมการสื่อสาร ทศนคติและการใช้ประโยชน์จากการบริการกระดานข่าวผ่านระบบเว็ลด์ไวเว็บของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปภัทกร ป่าสิงห์ (2550) พฤติกรรมการสื่อสาร วิธีการรวมกลุ่มและการมีส่วนร่วมของกลุ่มแฟนคลับรายการเรียลลิตี้โชว์ในเขตกรุงเทพมหานคร กรณีวิจัยรายการอะคาเดมี่แฟนเทเชีย ปี1-3.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประพนธ์ ผาสุกยี่ด(2549) การจัดการความรู้ ฉบับมือใหม่หัดขับ. พิมพ์ครั้งที่ 8 กรุงเทพมหานคร:ไเอใหม่

ประเวศ วะสี (2548) การจัดการความรู้:กระบวนการปลดปล่อยมนุษย์สู่ศักยภาพ เสรีภาพและความสุข . กรุงเทพมหานคร:สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม

เพ็ญทิพย์ จิรพินนุสรณ์ (2539) พฤติกรรมการแสวงหาข่าวผ่านสื่อมวลชนและอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ .วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาการสื่อสารมวลชน.คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิจารณ์ พาณิช(2550) **KM (ภาคปฏิบัติ)วันละคำ** หน่วยประกันคุณภาพมหาวิทยาลัยนเรศวร.

วรรณิ เจริญทรายนันท์ (2543) **พฤติกรรมและความพึงพอใจในการใช้บริการอินเทอร์เน็ตของ**

ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร .วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ .

อรอุมา ศรีสุทธิพันธ์ (2545) **ความคิดเห็นและพฤติกรรมเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ตกับรูปแบบ**

การดำเนินชีวิตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภาคผนวก

โครงการการพัฒนางานวิจัยจากการดำเนินงาน

รางวัลชุมชนออนไลน์เพื่อการจัดการความรู้สู่สาธารณะ Gotoknow.org

แบบสอบถามผู้ได้รับรางวัลสดละหนึ่งวัตถุประสงค์

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลผู้ได้รับรางวัลสดละหนึ่งตามโครงการการพัฒนางานวิจัยจากการดำเนินงานรางวัลชุมชนออนไลน์เพื่อการจัดการความรู้สู่สาธารณะ Gotoknow.org

แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ได้รับรางวัล

ตอนที่ 2 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ได้รับรางวัล(โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริง)

1. เพศ	ชาย	หญิง
2. อายุ	ต่ำกว่า 20 ปี	20ปี-30ปี
	31ปี-40ปี	41ปี-50ปี
	51ปี-60 ปี	61 ปีขึ้นไป
3. วุฒิการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
	ประกาศนียบัตร	ปริญญาตรี
	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
	อื่น(ระบุ).....	

ตอนที่ 2 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ(โปรดกรูณาเขียนให้ละเอียด)

1. ท่านรู้จัก Gotoknow.org ใช้อย่างไร

.....
.....
.....

2. ท่านสมัครเป็นสมาชิก Gotoknow.org ใช้อย่างไร

.....
.....
.....

3. ท่านมีวิธีการเขียนเรื่องเล่า(Best Practice) โดยมีแรงจูงใจในการเขียนมาจากอะไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....

4. ท่านมีเทคนิคในการเขียนเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้หรือประสบการณ์
อย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....

5. ท่านคิดว่าท่านมีวิธีการเขียนหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้สมาชิกต่อยอดความรู้ได้
อย่างไร

.....
.....
.....

.....
.....
.....

6. ท่านคิดว่ารางวัลสุตะกะหนึ่งมีผลต่อการเขียนของตนเองหรือสมาชิกหรือไม่ อย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ขอบคุณมากครับที่กรุณาตอบข้อมูล